

Dr. Čeněk Tomiško

Svátostnému Králi

ZPĚVY A RECITACE
PRO EUCHARISTICKÉ SLAVNOSTI
DĚTÍ A MLÁDEŽE

●
Hudebni část složil Emil Záruba

»Velehrad«, nakladatelství dobré knihy, Olomouc • 1940

Dr. Čeněk Tomiško:

SVÁTOSTNĚMU KRÁLI

Ke Kristu eucharistickému musíme usměrniti všechnu svou práci v besídkářském hnutí, které již nejednou bylo ceněno jako malá sice, ale velmi dobrá náhražka katolických škol a odborné doplňování náboženského vyučování. Svátostný Spasitel a eucharistický život musí býti osou, kolem níž se besídky točí. Z besídek musejí děti odnáseti si domů jiskřičky eucharistické lásky, která může znovu roznítiti i vychládlá srdce rodičů. Kristu eucharist. musíme věnovati nejen nábožensko - vzdělávací část besídek, nýbrž i ze všech sil musíme míti snahu podřídití Jemu co nejvíce i část zábavně-výchovnou. A tu zvláště přichází v úvahu besídkářské jeviště, jež musí často stávat se místem, odkud z dětských srdcí proniká paprsek eucharistického tepla do zledovatělého nitra rodičů, kteří se přišli podívatí na umění svých miláčků. To byla myšlenka, která vedla dr. Č. Tomiška k vydání této knihy, jež obsahuje vhodný materiál pro eucharist. slavnosti besídek.

CENA BROŽ. 9 K

Zašle:

VELEHRAD, nakladatelství dobré knihy v Olomouci. Opatří každý knihkupec

(vazba int.) 54H355279

II 16841

DR. ČENĚK TOMÍŠKO RF B3x

SVÁTOSTNÉMU KRÁLI

ZPĚVY A RECITACE PRO EUCHARISTICKÉ
SLAVNOSTI DĚTÍ A MLÁDEŽE

Hudební část složil Emil Záruba

OLOMOUC 1940

VELEHRAD, NAKLADATELSTVÍ DOBRÉ KNIHY

N. E. 12.541.

NIHIL OBSTAT.

ThDr. Carolus Gregor,

prof. theol., censor.

15. Novembris 1939.

IMPRIMI POTES.

† Mauritius Picha,

Episcopus Reginae-Gradecensis.

Reginae Gradecii, die 17. Novembris 1939.

*

NIHIL OBSTAT.

Censor ex offio:

Dr. Joseph Hlouch.

Nr. 12.684.

IMPRIMATUR.

Olomucii, die 7. Septembris 1939.

Dr. Joannes Martinů,

Vicarius generalis.

Ctihodným sestrám

APOŠTOLÁTU TŘETÍHO ŘÁDU SV. FRANTIŠKA

*s přáním, aby byly liliemi na oltáři a vůní svých
ctností přivábily k svatostánku mnoho dětských duší,*

věnuje

AUTOR

JEHO EXCELENCE
NEJDŮSTOJNĚJŠÍ PÁN ThDr. MOŘIC PÍCHA,
BISKUP KRÁLOVÉHRADECKÝ

Výzva Pána Ježíše: „Nechte maličkých přijíti ke mně“ platí nyní pro Jeho přítomnost v nejsvětější Svátosti oltářní. Proto v knize profesora Dra Čeňka Tomíška „Svátostnému Králi“ vidím krásný návod k podstatné stránce náboženské výchovy naší mládeže, t. j. přiváděti ji od raných let hlubokou vírou a něžnou láskou k svátostnému Spasiteli. Mé vroucí požehnání necht knihu tuto, sepsanou v ušlechtilé formě, provází po všech dětských besídkách a slavnostech naší drahé mládeže!

V Hradci Králové, na svátek blahosl. Anežky České, dne 2. března 1940.

*† Dr. Mořic Pícha,
biskup.*

Předmluva.

Pius X., svaté paměti, vydal dne 8. srpna 1910 dekret „Quam singulari“, pojednávající o raném svatém přijímání dětí. Bohužel, není tento hlas Církve dosud plně a všude chápán, ačkoliv denně nabýváme hrozné zkušenosti, že děti, které záhy a často nebyly vedeny k svátostnému Spasiteli, hynou jako oběti světa, hříchu a probouzejících se vášní.

Otázku eucharistického života dětí nutno pokládati za jeden z nejdůležitějších úkolů všech činitelů, na nichž jakýmkoliv způsobem spočívá odpovědnost za osudy budoucí doby. Arciť, prvním ohništěm, z něhož do duše dětské má zavanouti eucharistické teplo - měl by býti klín matčin. Nebudeme-li míti eucharistických rodin a zvláště matek, téměř zázračně vzácnými budou zjevy eucharistických dětí. Nuže, snahy po eucharistické obrodě musejí dnes současně mocně pronikat jak k srdcím rodičů, tak k duším dětským.

Bohužel, v tomto eucharistickém apoštolátě nevyužíváme plně všech možností, které máme v rukou. Nepřátelé Boha nejen hlásají na školních katedrách své zásady, nýbrž zapřáhli do svého válečného vozu vše, co se dalo: tisk, umění, divadla, biograf, sport. A co věnujeme my zájmům Božím, zvláště pak vypěstění eucharistického života? Pramálo, žalostně pramálo. Rodiče, jsouce sami zvlažnělí, setřásají se sebe úkol eucharistické výchovy, odkazující na školní vyučování náboženství. Snad to stačilo kdy-si, ale nestačí to dnes, kdy tolik zavilých nepřátel ničí, co katecheta postaví. Tedy nutno dnes mimo školní výchovu náboženskou chopiti se všemožných p o m o c n ý c h prostředků, a to především takových, které by měly vliv jak na rodiče, tak i děti. Nutno rozšířiti svou apoštolskou velkodušnost, nutno naplniti srdce láskou, která vede k svaté vynalézavosti.

Ke Kristu eucharistickému musíme usměrniti všecku svou práci v besídkářském hnutí, které již nejednou bylo oceněno jako malá sice, ale velmi dobrá náhražka katolických škol a výborné doplnění náboženského vyučování. Svátostný Spasitel a eucharistický život musí býti osou, kolem níž besídky se točí. Z besídek musejí děti odnášeti si domů jiskérky eucharistické lásky, která může znovu roznítiti i vychladlá srdce rodičů. Kristu eucharistickému musíme věnovati nejen nábožensko-vzdělávací část besídek, nýbrž ze všech sil musíme míti snahu podřídití Jemu co nejvíce i část zábavně-výchovnou. A tu zvláště přichází v úvahu besídkářské jeviště, jež musí často stávat se místem, odkud z dětských srdcí proniká paprsek eucharistického tepla do zledovatělého nitra rodičů, kteří se přišli podívat na umění svých miláčků.

To byla myšlenka, která mne vedla k vydání této knihy, jež obsahuje vhodný materiál pro eucharistické slavnosti besídek. Není to pouhý teoretický námět, neboť věc osvědčila se velmi dobře i v praxi.

Ke knize chci poznamenati tyto dva pokyny:

1. Obsah příručky není myšlen tak, aby byl všechn vyčerpán v jediné dětské eucharistické slavnosti. Nutno si uvědomovati, že ani pěkná věc nesmí trvati únavně dlouho. Z knihy možno sestaviti dva až tři různé programy. Není tudíž postup jednotlivých čísel nějak závazný, nýbrž výběr a seskupení vyvolí si vedoucí besídkář podle svého náhledu a technických možností místního jeviště. V tom je tudíž ponechána volnost.

2. Avšak na druhé straně vroucně prosím všechny besídkáře, kteří použijí mé příručky, aby nepokládali eucharistickou slavnost za pouhé jakési divadelní představení bez duchovní náplně. Nežli takovou oslavu Eucharistie - snad raději žádnou. Nechať tedy dbají besídkáři, aby všechny účinkující děti ve vhodný den před provedením slavnosti přistoupily k svaté zpovědi a k svátému přijímání. Nechť žádná slavnost není bez kratičké promluvy buď k rodičům nebo k dětem. Nejlépe by bylo, aby promluvu měl kněz. Ovšem, je mnoho míst, kde toho úkolu musí se ujmouti buď

laický katecheta či katechetka, nebo kterýkoli besídkářský pracovník. Pro ně přidal jsem v přílohách dvě vhodné vypracované promluvy. Neznamená to však, že snad obě nebo celé mají být předneseny či dokonce jen přečteny. Nechť každý pořadatel vybere si z nich nějakou myšlenku, sestaví si několikaminutový proslov a ostatní nechť si ponechá pro slavnost příští.

Slavnost nesmí být pouhou ukázkou dětské dovednosti, nýbrž dílem eucharistického apoštolátu. -

Konečně musím vroucně poděkovati dp. Emilu Zárubovi, který s horlivým porozuměním a překrásnou nezištnou ochotou spolupracoval se mnou komponováním hudebních doprovodů. Kéž Božský eucharistický Spasitel jemu vše vynahradí svými milostmi a žehná mu do další umělecké práce! -

A nyní se obracím k Tobě, sladký můj svátostný Spasiteli! Z bělostných rukou své panenské Matky přijmi tento důkaz mé lásky k Tobě! Chtěje k Tobě přiváděti malé dětské duše, kéž sám před Tebou stávám se jako jedna z nich, neboť takovým slíbil jsi, Kriste Ježíši, království nebeské!

V Hradci Králové, na svátek Sedmi radostí Panny Marie 1939.

Dr. ČENĚK TOMÍŠKO.

čís. 1. Zaslvěčení.

Čtyřhlasý sbor pro hochy. - Doprovod
klavíru neoblig.

1. V chrámě Božím na oltáři
bydlí Ježíš, přítel dítek,
v Srdci Jeho rána září
jako rudé růže kvítek.

Refrain:

Jeho lásce nehynoucí
zasvěcujem' svoje mládí!
Ježíšku, slyš píseň vroucí,
že Tě máme tolik rádi!

2. Prosba Jeho světem letí,
volá do všech končin země:
„Přivíňte se, milé děti,
na mé Srdce, pojdte ke mně!“
3. K duším, jež Jej přijímají,
tajemné se blaho schýlí,
andělé jim v nebi tkají
milosti šat sněhobílý ...

Refrain:

Jeho lásce nehynoucí atd.

Refrain:

Jeho lásce nehynoucí atd.

4. Marně peklo zlobou kletou
chce nám Boha z duše rváti.
Kristovou my budem četou,
kterou nikdo nerozvráti.

Refrain:

Jeho lásce nehynoucí atd.

5. Svému Králi ve Svátosti
celý život v oběť dáme,
Jemu všichni do věčnosti
věrnost, věrnost zachováme!

Refrain:

Jeho lásce nehynoucí atd.

čís. 2. Naše sluníčko.

Recitace pro jedno nebo více
malých děvčátek.

1. Když si z jara zlaté slunce
z šedých mráčků povyskočí,
všechny květy na zahrádkách
hlavinky své za ním stočí.
2. Rozkvetou hned sedmikrásky,
fialinek vonné řady,
konvalinky vyzvánějí:
„Naše sluníčko je tady!“
3. Také my jsme malé květy,
v zahrádečce Boží rostem',
nevinnosti perla stkví se
ve kvítečku našem prostém.
4. Také nám dnes čistá radost
rozlila se v čistém líčku:
hlavičky své kučeravé
otáčíme ke Sluníčku.
5. Ježíšek je naším Sluncem,
na oltářích pro nás svítí.
Kéž by jenom ze svých kvítků
vždycky radost mohl míti!

čís. 3. Imelda.

Recitace pro dívku 14-16 let.

U Bologne* v Itálii, kde se modré nebe sklání,
stával klášter Val di Pietra v mlčenlivém zadumání.
V jeho stěnách tajuplných, jako na oltáři svíce,
v oběti a odřikání žily zbožné řeholnice.
Úkol jejich, podle moudrých zásad světce Dominika,
byla modlitba a pilná práce, z kterých svatost vzniká.

Několikrát denně zbožné sestry v běloskvoucím sboru
přes dvůr do kostela k společnému chodívaly chóru.
Viz, jak právě nyní v tiché sebranosti opět kráčí,
na lících se usměvavý nádech čistých duší zračí,
překrásně se nesou jako liliové květy štíhlé -
jdou se kořit ve chrám Páně věčné Lásce nevystihlé.

Kdo však s nimi jen to spěchá v stánek Boží v družném kroku?
Malá, útlá dívka, v květu teprv jedenácti roků,
čistá jako úběl čirý, něžná jako holubička:
ach, tot' půvabné je kvítko ráje - dobrá Imeldička!

Svět k ní vzhlízel jako k dceři rodu mocných Lambertinů,
v domově ji hrálo teplo lásky na mateřském klínu.
Avšak všechno opouští a za klášterní mění mříže,
jenom aby k Ježíškovi ve Svátosti měla blíže.
Svatostánek Boží, toť je místo, které ji tak táhne,
její srdce žízní, její duše po Hostii prahne.
Kolikrát již její oči v chrámě žalem zaslzely,
kolikrát si dětská ústa vzdychla: „Přijď, můj Spasiteli!“
Marně vzhlíží k sestram, pláče, prosí, o svolení žádá - - -
„K stolu Páně kleknout nesmíš! Dosavad jsi příliš mladá!“
Slova tato vrývají se v její duši jako kopí.
Ó, což nikdo její lásku k Ježíškovi nepochopí?
Ó, což nikdo neví, že jest Ježíš pokrm dětských duší,
bez Něho je v srdci mrazivo a prázdnota je kruší?
Či je mladost hříchem, že jí k hodům Lásky přijít brání?

* Čti: U Boloně.

Vždyť přec Boží dobrota se k maličkým vždy nejvíc sklání!
Kdy, ó, kdy jí kněžská ruka na rty Tělo Páně vloží?
Kdy, ó, kdy se Imeldička stane chrámem Lásky Boží?

Smutně, jako chmurné stíny, bez Krista se dnové plouží,
Imeldino srdce chřadne - po svátostném léku touží.
Přišel opět den, kdy hrozná tíha žalu na ni klesá:
celá Církev jásá dnes, že Kristus vstoupil na nebesa -
zase všechny sestry v chrámě přijímají Pokrm sladký,
jenom malá Imeldička nesmí k Němu - musí zpátky!

V dětských očích zaleskly se jak dvě perly hořké slzy:
„Ježíšku můj, Lásko svatá, sám přijď ke mně, přijď již brzy!“

Sotva tato slova touhy na rtech dívčích tiše hlesla,
stal se zázrak: z ciboria svatá Hostie se vznesla,
svítí jako zlaté slunce, z něhož paprsky se linou,
tajuplným jasem září nad postavou Imeldinou.

Všechny pojal velký úžas, vše se koří ve prach země,
Imeldička vroucně šeptá: „Ježíšku, Tys přišel ke mně!“
Rozehvěný kněz hned pateny se chápe do svých dlaní,
bere svatou Hostii a pozorně ji klade na ni,
aby ihned za jáсотu nadšení a svatých diků
uložil ji do podušek lásky Imeldiných rtků.

Ó, to blaho, které nelze vypovědět lidskou řečí!
Imeldička pohroužena v sebe na svém místě klečí . . .
Dávno všechny sestry rozešly se po své práci ranní,
jenom svaté dítě v chrámě hlavu stále k rukám sklání.
V poledne jí kdosi praví: „Milá Imeldo, již dosti!
Vstaň a pospěš k spolusestrám jménem svaté poslušnosti!“
Avšak žádné hnutí! - Zda je možná modlitba tak vroucí?
Nebo, že by . . . - Imeldičko . . .! - Nedej, Bože všemohoucí!

Nadzvedli hned její hlavu, nachýlenou k bílým pěstím:
Imeldička byla mrtvá: puklo její srdce - štěstím.

čís. 4. Eucharistický přítel.

V ý s t u p s e z p ě v y . - M a m i n k a , t ř i d í v k y , d v a h o š i .

MAMINKA (*zdobí domácí oltářik Božského Srdce a zpívá*):

Ze všech srdcí, která bila v prsou
a dále ještě budou bít,
mé city k jednomu se nesou
a proto jen si přeji žít.
Tot Srdce mého Spasitele,
jež lásky v sobě chová víc,
než srdce otce, matky vřelé,
než srdcí zlatých na tisíc.

(*Děti jí podávají květiny a naslouchají písni.*)

PRVNÍ DÍVKA (*po přezpívání první slohy*):

Maminko drahá má, smím se tě ptát,
kdopak nás tady má nejvíce rád:
Ty-li, či tatínek, anebo, matičko -
v Svátosti ukryté Kristovo Srdíčko . . . ?

MAMINKA:

Dobré mé dítě, pravdu díš!
Na Božské Srdce popatř blíž!
Pohled, jak něžně se schyluje:
Ježíš vás nejvíce miluje . . . !

DRUHÁ DÍVKA:

Maminko milá, vypravuj nám,
tehdy, když Ježíšek chodíval světem,
zdali již tenkrát v Srdci svém
mnoho měl lásky k maličkým dětem . . . ?

MAMINKA (*sedne si, děti kolem ní*):

1. Dokud žil na zemi Spasitel,
z lidí všech děti měl nejvíce rád,
nikdo je nedoved' něžněji
po vláscích hladiti, na klín si brát . . .

2. I když byl zmořen a unaven,
na kámen v podvečer někde si sed',
jakoby do úlu včeličky
k Ježíši děti se sbíhaly hned.
3. Velcí jim chtěli v tom zabránit,
Ježíš však pokynul miláčkům svým - :
„Vězte, že nebeské království
připravil Otec můj nejprve jim!“

TŘETÍ DÍVKA:

Pročpak teď někdy však, maminko,
Ježíšek nepřijde s námi si hrát?
Cožpak již na nás snad zapomněl,
přestal již dětičky tolik mít rád...?

MAMINKA:

1. Ó, dítě moje, jak se mýlíš!
Vám větší důkaz lásky dal,
vás všechny v něžném roztoužení
si k stolu svému povolal!
2. Dlí opuštěný v svatostánku
jak žebráček - ten světů Pán
a prosí, kdy se dětská srdce
mu otevrou již dokořán.
3. Však velké lidi, jako tehdy,
zas tentýž mate bludu klam,
že dětem k Němu přijít brání -
a Ježíš čeká sám a sám...
4. A zatím dětská srdce vadnou
jak luční kvítka bez rosy -
až přijde den, kdy ostrí hříchu
je k věčné smrti pokosí...!!! -
5. Však vaše duše, moje děti,
Jej mohou hostit každý den!
Dej Bůh, by nikdy z vašich srdcí
vám Ježíš nebyl vypuzen!!!

PRVNÍ HOCH (*nadšeně k mamince*):

1. Nebude, nebude, slibuji!
Statečným rytířem chci já se stát,
za děti toužící po Kristu
do boje s velkými chci se dnes dát!

(*K lidem:*)
2. Slyšte, vy velcí a dospělí,
slyšte ten závažný Ježíšův hlas!
Patříme Ježíši a On nám!
Proč pak jen k Němu nám bráníte zas?!
3. Není jen v oltářích k vůli vám,
především dětem svým chce On se dát!
Není jen pokrmem pro velké,
srdečka maličkých též mají hlad!
4. Chcete nás k Němu snad připustit,
teprv až do srdce vnikne nám jed,
teprv až duši Mu odcizí
hříchem a vášněmi zkažený svět?!
5. Cítíte, jak se hlas Ježíšův
prodírá sluchem jak ohnivý šíp:
„Běda, kdo dítě mi pohorší!
V hlubinách moře by bylo mu líp . . .!“
6. Pusťte nás k Božskému příteli,
jakmile rozumu rozpuke květ:
Ježíš chce od nás mít lásky žár,
spíše než chladného vědění led . . .!
7. Slyšte, vy velcí a dospělí,
slyšte, co žalujem' Bohu i vám:
Děti má Ježíšek nejvíce rád!
Přijmout Jej do srdce nebraňte nám!
- (*K mamince, mírněji - nakonec trochu stísněně:*)
8. Takto chci volati do světa,
děti bych přivedl Ježíši vstříc! -
Cítím však, že je to pramálo . . .!
Kéž bych moh' pro Něho učinit víc!

MAMINKA:

Mé dítě, nad svou slabostí
ať srdcečko tvé nelká:
Je velkou každá maličkost,
když dlí v ní láska velká . . .!

DRUHÁ DÍVKA (*zpívá*):

1. Kdybych se v ptáčka teď změnila,
k jednomu místu bych zavlála křídly,
přímo bych zalétla před oltář,
tam, kde můj předrahý Ježíšek bydlí!
2. K Němu bych blizoučko přisedla,
přitulit hlavičku k Němu bych chtěla,
nejsladší z hrdélka písničky
do Jeho úkrytu Jemu bych pěla . . .
3. Do zpěvu svého bych vložila
náhradu za zlobu nevděčných lidí,
od kterých svátostný Spasitel
za věčnou lásku jen nenávist klidí . . .
4. Řekla bych: „Milý můj Ježíšku,
poslyš, co trilků Ti srdce mé sprádá!
Jimi chci Srdce Tvé potěšit -
Ježíšku nejdražší, jak mám Tě ráda . . .!“

DRUHÝ HOCH (*zpívá*):

1. Ó, kdybych já byl slunečkem
a zářil z vysokosti,
svůj jas bych Tobě daroval,
můj Pane, ve Svátosti!
A všechny moje paprsky
by k Tobě jenom spěly
a všechny by se stápěly
v Tvé svátostné jen běli . . .!
2. Ó, kdybych já byl slunečkem,
pak vždycky po den celý
svým světlem bych Tě celoval,
můj drahý Spasiteli!
Hned ráno první paprsky

by k Tobě ve chrám vpluly
a večer by Tě zdravily,
než za hory se stulí . . . !

3. Ó, kdybych já byl slunečkem,
pak všechna moje záře
by jenom Tobě planula,
můj Kriste, u oltáře!
A všechnu krásu, Ježíšku,
dal rád bych Tobě darem,
jen když bych Tebe objímal
své lásky vroucím žářem . . .“

4. Ó, kdybych já byl slunečkem,
jen k Tobě bych se díval
a lidská srdce ledová
bych teplem rozehříval.
A až bych jednou vyhasl
a mrtev padl s výše,
pak kles' bych ještě před oltář -
tam dolů před Ježíše . . . !

TŘETÍ DÍVKKA (*zpívá*):

1. Ó, kéž bych byla lilií,
jež čistotou se bělá,
a svatý oltář Ježíškův
kéž ozdobit bych směla . . . !
Svůj květ bych něžně rozvila
jen Jemu pro útěchu
a lásku svou bych šeptala
Mu vůní svého dechu . . . !

2. Jak libé, vzácné kadidlo
bych v obět se Mu dala
a sněhovým svým úbělem
bych k Němu lidstvo zvala!
A lístečky bych hladila
tu zlatou Boží schránku,
kde předražený můj Ježíšek
se skrývá v svatostánku . . . !

MAMINKA (*hladí děti*):

1. Jste věru hodné, moje děti!
Z vás právem mohu velkou radost mít.
Však nestačí jen láska na rtech -
je nutno podle lásky - také žít! -
2. Leč teď se jděte proběhnouti:
vždyť nemiluje Ježíš smutnou skrář! -
Jen před hříchem a před neštěstím
vás andělíček Boží vždycky chraň!
(*Dělá dětem křížek na čílka.*)

PRVNÍ DÍVKA:

Maminko, prosím Tě, dovol mi,
abych se v kostele zastavit směla,
několik bělostných kvítečků
pro svého Ježíška vzíti bych chtěla!

MAMINKA (*podává kytici bílých růží*):

Můj miláčku, hle, tyto růže vezmi
a na oltář je v chrámě dej -
a Spasiteli přidej srdce svoje . . . !
Nuž, „S Bohem!“ - Bůh tě provázej!
(*Děti odcházejí.*)

MAMINKA (*zpívá před oltářem Božského Srdce*):

Ó, Božské Srdce, když nás sílí
již obraz Tvůj a Jeho zář,
ó, jaké štěstí s Tebou sdílí,
kdo na Tě patří tváří v tvář!
Toť přání mé a touha vroucí,
a proto chci jen Tobě žít,
než přijmeš mne v ráj nehynoucí,
kde budu Tebe věčně zřít . . .

(O p o n a.)

čís. 5. Dítě u svatostánku.

V ý s t u p s e z p ě v y . - D í v k a - h l a s P á n a J e ž í š e .

Na jevišti jest upravený oltář se svatostánkem. Nad svatostánkem jest obraz Božského Srdce Páně, zhotovený jako transparent, který se dá prosvítiti ze zadu, nebo reflektorem ozářiti z předu. - Za svatostánkem se ozývá hlas Spasitelův.

(P ř e d e h r a .)

DÍTĚ-DÍVKA (*rozhlíží se kolem a zpívá
1. píseň*):

Podivnou věc dnes slyšela jsem,
že prý tu v chrámě zlatý hrad,
v hradě tom dobrý Král prý sídlí,
který má děti tolik rád! -
Kde jsi, ó Králi, ozvi se mi,
řekni, kde palác Tvůj je skryt,
srdečko moje vroucně touží
Tobě se, Pane, poklonit...!

PÁN JEŽÍŠ (*skrytě a tklivě z pozadí
svatostánku*):

Tady jsem, tady jsem, v Svátosti skrytý,
neboj se, dítě mé, přístup jen blíž!
Čekal jsem na Tebe, dušinko malá,
smutno, ba přesmutno bylo mi již...!

DÍTĚ (*rozběhne se po hlase*):

Ó, jaké kouzlo skryto
je v onom hlase jen!
Můj Králi, vstříc Ti běžím:
ó, budiž pozdraven! -

(*Bázlivě couvá.*)

Leč běda, strach mne jímá
a počínám se chvět,

vždyť Tys prý mocným vládcem,
jenž stvořil celý svět...!

PAN JEŽÍŠ:

Neboj se, dítě mé, sice jsem Bohem,
jemužto náleží nebe i zem -
v hrudi však buší mi otcovské Srdce,
horoucí lásky žár plápolá v něm!
Pro lásku k lidem jen přišel jsem na svět,
Božství své ukryl jsem do těchto stěn: -
za všechno klidím však černý jen nevděk:
bývám tu opuštěn celičký den...

DÍTĚ (*mezitím zase přistoupí a něžně hladí
svátostánek, zpívá 2. píseň*):

Jakou to v srdci svém palčivou bolest
nad Tebou, předrahy Ježíšku, mám?
Pověz mi, prosím Tě, co pak tu děláš,
když jsi tak opuštěn, když jsi tak sám...?

PAN JEŽÍŠ (*smutně*):

Dušinko přemilá, touhou zde žízním,
o lásku prosí tu smutný můj vzdech:
Život můj svátostný život je lásky -
chtěl bych být milován od lidí všech...!

DÍTĚ (*zpívá 3. píseň*):

Ve tmu však když se kraj zahalí,
na nebi hvězdičky zasvitnou jen,
lidé když všichni už dřímají
na lůžku sladký a tichoučký sen,
pověz mi, Králi můj svátostný,
s kým to zde ve chmurné noci jen dlíš,
řekni mi, předrahy Ježíšku,
zdali též spinkáš tu, anebo bdíš...?

PAN JEŽÍŠ:

Když vůkol tichá noc se snese
a v šeru tone celý chrám,
jen světélko se v lampě třese -
tu bdím tu věčně sám a sám...

Jsem opuštěn jak člunek v moři
a smutně hledím černou tmou - - -
A přec to Srdce moje hoří ...
Ó, kdybys znala lásku mou ...!

DÍTĚ (*klekne*):

Svátostný Králi, ó, kéž Tvá láska
zaplaší z duší nevděčný chlad! -
Ó, kéž by také úsměv Tvé lásky
do mého srdce milostně vpad'!
Prosím Tě vroucně, řekni mi, Pane,
máš-li mne také, máš-li mne rád?

PÁN JEŽÍŠ (*při jehož slovech zazáří Božské
Srdce*):

Ó, chceš-li důkaz míti,
pak pohleď, dítě, sem,
kde rudá rána svítí
mi v Srdci zraněném!
Tak velkou láskou k tobě
jsem od věčnosti plál,
že za tebe, mé robě,
jsem všechen život dal ...

DÍTĚ (*radostně*):

Ježíšku drahý,
jaký to blahý
okamžik!
Se rtů mých vane
vstříc Ti, ó Pane,
vroucí dík!
Prosbička tklivá
tajně se skrývá
v prsou mých:
Tobě, ó Králi,
dárek dát malý
chtěla bych ...!

PÁN JEŽÍŠ:

Jediný jen dárek vřele
na památku bych si přál:
Dítě, dej mi srdce celé,

bych v něm věčně kraloval,
by v něm vládla, neuvadla
svatá, Božská láska má . . .

DÍTĚ (*zpívá 4. píseň*):

Srdce mé, Pane, patří jen Tobě,
vezmi si zcela malý ten dar!
Drahý můj Králi, přiviň je k Sobě,
zapal v něm vroucí lásky Svě žár . . .!

PÁN JEŽÍŠ:

Ó dítě, zůstaň stále
tak čisté jako sníh,
by ze srdce ti Krále
snad nevypudil hřích . . .
Ó, kéž v něm libě dýší
jen květy nevinné -
pak Král tvůj ve své říši
tě k Sobě přivine . . .

(Mezitím se stmívá.)

DÍTĚ:

Ježíšku můj, už se stmívá,
musím Tobě „S Bohem“ dát -
se rtů smutný povzdech splývá:
Zdráv buď, Králi, nastokrát!
Dříve nežli anděl spánku
zašumí svou perutí,
po hvězdičkách k svatostánku
políbení pošlu Ti . . .

PÁN JEŽÍŠ:

Ó, nežli opustíš můj chrám,
mé drahé, milé dítě,
tu naposledy požehnám
ti s trůnu svého skrytě!
A kamkoliv snad žití běh
by zanesl tě v dále,
své srdce věčně mi tu nech,
co dárek svému Králi!

DÍTĚ (*zpívá 5. píseň*):

Přijmi, Pane, z rukou mých
kytku růží bělostných
slzičkami smočenou -
na rozloučenou . . .
Přitulte se, růže bílé,
k trůnu Krále králů všech -
ať Mu šeptá lásku mou
vonící váš dech . . .!

(*Klade růže ke svatostánku.*)

PÁN JEŽÍŠ:

Dušinko má, za ty květy bílé
tobě vroucí dík vzdán buď -
přitisknu je, moje dítě milé,
do náručí na svou hrud!
Ó, mé dítě, dobré dítě,
zaplaš z duše smutný žal:
zítra zase na úsvitě
čeká na tě Božský Král . . .!

DÍTĚ (*zpívá 6. píseň*):

S vlhkýma očima
loučím se, Lásko má,
„S Bohem“ Ti naposled
šeptá můj dětský ret!

PÁN JEŽÍŠ (*zpívá velmi vážně*):

1. Neplač, mé děťátko,
vždyť je to na krátko,
přijdeš přec zítra zas,
slunka když vzplane jas!
2. S Bohem již, s Bohem již!
Noci stín klesá níž . . .
Líbám tě na líčko.
S Bohem! má dušičko . . .!

(*Dítě pozpátku smutně odchází a kyne svato-
stánku.*)

(O p o n a . - D o h r a k l a v í r u.)

čís. 6. Věčné světélko.

Sólový zpěv pro hochu nebo dívku
s doprovodem klavíru.

1. Před oltářem v svatém tichu
plamének se v lampě stkvěje,
červenavý odlesk záře
v šerý prostor chrámu leje,
Spasiteli úctu vzdává,
zcela se mu odevzdává
věčné světélko.
2. Ozařuje svatostánek,
Bohu svému se tam koří,
stravuje se z lásky k Němu,
pro Něho jen svítí, hoří . . .
Po své odměně se neptá,
jen svou píseň lásky šeptá
věčné světélko.
3. Je-li Ježíš osamocen,
s vřucím soucitem Jej těší,
prosí Jej o slitování
za všechny, kdož bídně hřeší,
rozněcuje v srdcích víru,
nabízí se Bohu k smíru
věčné světélko.
4. Pro jiné se obětuje,
chce je přivést v žití spasné,
pro ně se tu vyčerpává,
dokud tiše nevyhasne. -
A když naposledy zmírání,
k svatostánku ještě zírání
věčné světélko.
5. Před oltářem v svatém tichu
plamének se v lampě stkvěje . . .
a v mém srdci, věčný Bože,
tajemná se prosba chvěje,
aby všemocná Tvá síla
z duše mé si vytvořila
věčné světélko.

čís. 7. Eucharistické ctnosti.

Výstup se zpěvem pro 6 dívek.

Šest větších dívek, bíle oděných, symbolisuje ctnosti: Víra - nese kříž, Naděje - kotvu, Láska - srdce, Zbožnost - kaditelnici, Čistota - svazek lilí, Pokora - košíček fialek. Víra, Naděje a Láska jakožto Božské ctnosti mají kolem hlavy svatozář, Zbožnost, Čistota a Pokora mají ve vlasech bílé stužky. Uprostřed jeviště stojí oltář se svatostánkem. Nejdříve s pravé strany vystoupí Víra; při recitování stojí tak, aby nebyla k oltáři obrácena zády. Po třetí sloce klekne po straně oltáře tak, aby byla sice natočena k oltáři, ale zároveň nebyla odvrácena od diváků. Totéž platí pro ostatní ctnosti. Jako Víra tak Naděje i Láska vystupují s pravé strany a poklekají na pravé straně oltáře. Zbožnost, Čistota a Pokora přicházejí postupně zleva a klekají na levém oltářním boku, takže při zpěvu závěrečné písně „Ježíši, Králi“, vytvoří ctnosti kolem oltáře stejnoměrnou skupinu:

Oltář.

Víra.

Zbožnost.

Naděje.

Čistota.

Láska.

Pokora.

VÍRA:

Jsem Víra, která hory přenáší,
jsem základ všeho duchovního žití,
má ruka duši k nebi povznáší
a pravda moje jako slunce svítí . . .

Mne v srdci každý nutně musí mít,
kdo k Bohu svému přistoupit chce blíže
a nitro jeho musí naplnit
zář světla, linoucí se z mého kříže . . .

Sem, k cíli ukazují cestu vám:
Chléb andělský zde ukrývá se bílý!
Hle, před Ním v tiché úctě poklekám
a koleno mé do prachu se chýlí . . .

(Klekne.)

NADĚJE:

Mé jméno sladce zní: Jsem Naděje,
a úsměv můj zná vykouzlení štěstí,
jak na jaře, když sejdou závěje
a první sněženky již začnou kvéstí...

Čím kotva bývá plavcům ve vodách,
když bouře řítí se a vichr sviští,
tím lidstvu jsem i já, a v bolu tmách
jak z majáku se spása ze mne prýští...

Ó, nezoufej, když býváš zarmoucen
a když tě v nitru svírá osud strastný:
Hle, se mnou k Svatostánku klekni jen
a u Ježíše budeš zase šťastný...!

(Klekne.)

LÁSKA:

Já Láska jsem, jež k nebi plápolá;
je sám to Bůh, jenž plameny mé vznítí...!
Kdo silný tak, že Lásce odolá,
kdo chudý tak, že Lásky nepocítí...?

Já v lidském srdci trvalý mám hrad
a měním chmurnou zemi v jasné nebe:
vždyť učím Boha nad vše milovat
a svého bližního tak jako sebe...

A zde se skrývá této Lásky proud,
zde Srdce Kristovo jak výheň hoří:
Sem duše moje spěchá pokleknout
a láska má se Lásce věčné koří...

(Klekne.)

ZBOŽNOST:

Jsem Zbožnost, která k Bohu směřuje,
jsem květ, jenž na větévcě Lásky pučí...
Ó, blažen, kdo se zcela svěřuje,
jak věrné dítě Bohu do náručí...

Má modlitba jak libovonný dým
se vzhůru nese k nebes modré báni
a dobrý Bůh se níží k tužbám mým
a uděluje Svoje požehnání...

Ó svatostánku, zdroji milostí,
zda možno s prosbou obrátit se jinam...?!
Já před Tebou tu klekám s vroucností
a dlaně svoje s důvěrou tu spínám...!

(Klekne.)

ČISTOTA:

Já svatá Čistota se jmenuji!
Můj půvab v květu lilií se tají
a duše z křišťálu, v nichž panuji,
se andělům svou krásou podobají...!

Kdo se mnou jde, ten věčně bude mlád
a vášně nezničí mu jeho síly:
I v nebi jako slunce bude plát
šat nevinnosti jeho sněhobílý...

Ó, běloskvoucí Manno andělů,
v Tvůj závoj přečistý se Ježíš kryje:
Hle, kořím zde se Tvému úbělu
a před Tebou se sklání moje šije...

(Klekne.)

POKORA:

Jsem Pokora; jsem ze všech poslední
jak fialka, jež kvete v koutku stráně:
Však na Ježíše dobře pohlédni
a nalezeš mne růsti v Srdci Páně...

Ó, nehonos se nikdo žitím svým,
když ctnosti tvoje chřádnou mrazem pýchy!
Slyš Krista: Chceš-li býti dítkem mým,
buď nejdřív hodně pokorný a tichý...!

Zde na oltáři všemohoucí Pán
je sycen nevděkem a zneuznáním:
Jen srdcem pokorným je milován...
Hle, Vládci svému hluboce se skláním...

(Klekne.)

VŠECHNY CTNOSTI *(zpívají klečíce):*

Ježíši, Králi, vzore všech ctností,
dáváme Tobě trůnem svou hrud!
Sestup tam do ní ze svatostánku,

věčně tam kraluj, věčně tam buď . . .
Bez Tebe, Kriste, pro naše srdce
nekvete štěstí, nevládne klid:
Tobě jen, Králi, Tobě jen patří,
pro Tebe věčně, věčně chce být . . .

čís. 8. Večer před svatostánkem.

Sólo pro hocha s doprovodem klavíru.

1. Tichý večer nad zemí se chýlí,
ptáčekové se mezi větve skryli,
na nebi již plane hvězdný třpyt . . . -
A já v této tajuplné chvíli
před Tebou tu klekám, Kriste milý,
chci Tě ještě v písni pozdravit:

Refrain:

Dobrou noc Ti spěchám přát,
Ježíši můj, mám Tě rád!
Pozdraven buď ve Svátosti,
pozdraven buď nastokrát . . .!

2. Chci Ti říci chudičkými rety,
žeš mi dražší nade všechny světy,
všechno bohatství že v Tobě mám!
Nejkrásnější žití svého květy,
štěstí své a srdce svého vzněty
v Tobě, zdroji Lásky, nalézám . . .

Refrain:

Dobrou noc Ti spěchám přát atd.

3. Tvůj chci býti, drahý Spasiteli,
náležet chci Srdci Tvému celý -
jenom sílu, Pane, vždy mi dej!
Až má hlava šedinami zbělí,
život můj se schýlí ve hrob stmělý, -
do nebe mne k sobě zavolej . . .!!!

Refrain:

Dobrou noc Ti spěchám přát atd.

čís. 9. Před svátostným Betlemem.

Recitace pro dívku.

1. Když jsi spal, Ježíšku, na seně jeslí,
se zpěvem andělů k Tobě se snesli,
na struny ze zlata píseň Ti hráli,
perly své radosti do ní Ti tkali . . .
Tajemné chorály s nebeských výšin
slétaly posvátně do nočních tišin,
spánek Ti vlíbaly na svatá líčka,
sladce Ti sklízily růžová víčka . . .
2. Když jsi spal, Ježíšku, v betlemské chatě,
drahá Tvá Matička smála se na Tě . . .
Ó, to tak nevoní lilie v máji,
jako když její rty úsměvem hrají . . .
Ó, jak ta světélka na nebi zbledla,
kdykoliv Matička na Tebe vzhlédla,
vroucně Tě líbala, hladila vlásy . . .
Kolik to, Bože můj, kolik to lásky . . .!
3. Nyní, můj Ježíšku, ve svatostánku
pro mne jen dřímáš tu v tajemném spánku . . .
A vždy se v duši mé obrázek kreslí,
jako bych klečela u Tvých to jeslí . . .
Jenom bych chtěla vždy na malou chvílku
v hrdle mít jásání andělských trilků,
jenom bych chtěla mít úsměv Tvé Matky
pro Tebe, svátostný Ježíšku sladký . . .!!!

čís. 10. Propůjč mi, slavičku.

Sólový zpěv pro hochy s doprovodem klavíru.

1. Propůjč mi, slavičku,
jas svého hlásku:
Chci svému Ježíšku
vyzpívat lásku,
říci, že srdce mé
pro Něj jen buší,
že Jej chci milovat
celičkou duší . . .
2. Propůjč mi, slavičku,
na malou chvílku
pro mého Ježíška
stříbro svých trilků:
K nebi se rozlije
jásot můj blahý:
Mám Tě rád nade vše,
Kriste můj drahý . . .!
3. Propůjč mi, slavičku,
klokot svých písní:
vždyť tolik lásky se
v srdci mém tísní . . .
Jen bych ji vdechl rád
ve struny zlaté
pro Tebe, Ježíšku,
v monstranci svaté . . .!

čís. 11. Láska, která není milována.

Trojhlasý smíšený sbor pro děti bez průvodu.

1. Ó Bože, ve Svátosti skrytý,
co bolu asi v srdci Tvém,
když vidíš, jak Tvé lásky city
jsou spláceny jen nevděkem . . .

Refrain:

Ó, Lásko, Lásko věčná,
víc nemohla jsi světu dát,
Ó, Lásko nekonečná,
kdy začne svět Tě milovat?

2. Když člověk hynul v hříšné mdlobě,
tu schýlil jsi se k němu blíž,
a on, by odměnil se Tobě,
Ti na Golgotě zchystal kříž.

Refrain:

Ó, Lásko, Lásko věčná atd.

3. A do hlavy Tvé v hrozné muce
Ti ostré trny krutě vplet' -
však otcovsky jsi rozpial ruce
a „Odpouštím“, Tvůj šeptal ret.

Refrain:

Ó, Lásko, Lásko věčná atd.

4. Tvé svaté oči zášť jen zřely,
v Tvůj sluch se valil zloby řev -
a Tys dal v oběť život celý
a vycedil jsi všechnu krev.

Refrain:

Ó, Lásko, Lásko věčná atd.

5. Pak slunce lásky Tvé již svitlo
a zazářilo v každý kout,
když hrotem kopí, jež se kmitlo,
své Srdce dal jsi probodnout.

Refrain:

Ó, Lásko, Lásko věčná atd.

6. A totéž Tvoje Srdce Boží
zde na oltáři s námi dlí -
Leč znova sklízí kříž a hloží
a za svou lásku nevděk zlý.

Refrain:

Ó, Lásko, Lásko věčná atd.

7. Zde Srdce Tvoje touhou plane,
chce duším dáti blaho své -
však marně lká tu zneuznané
a marně lidstvo k Sobě zve.

Refrain:

Ó, Lásko, Lásko věčná atd.

8. Leč bez Tvé lásky všechno zajde
a obrátí se v pouhý dým - :
Jen ten své pravé štěstí najde,
kdo splyne s Božským Srdcem Tvým.

Refrain:

Ó, Lásko, Lásko věčná atd.

čís. 12. Veliký neznámý.

Recitace pro hoča.

1. Známo již člověku, hvězdy jak běží,
známo, co v podzemních útrobách leží -
dávno se vznesl již nad černé mraky -
do hlubin bezedných upřel své zraky -
neplatí pro něho výška, ni šířka . . .
jenom tam k Tobě blíž - za zlatá dvířka,
ke Tvému Srdci, jež skryto tam plane,
ó, jak jich maloučko proniklo, Pane . . .!
2. Drahý můj Ježíši v svátostném skrytě,
tisíce andělů na nebi ctí Tě -
jenom zde na zemi uprostřed lidí
nevděk a nenávisť Srdce Tvé klidí . . .
nadarmo krvácí . . . nadarmo buší . . .
Ó, jak ti lidé jsou slepí a hloušiči:
od hlubin k oblakům pronikli směle -
Kdo by si vzpomněl z nich - na Spasitele . . .!!!?
3. Ó, kéž bych dovedl za zlatou branku
přivést, lidstvo, tě - do svatostánku . . .!!
Ó, kéž bych na rukou moh' tě tam vnést,
přitisknout k Ježíši - k věčnému štěstí . . .!!!

čís. 13. Modlitbička.

Sólo pro malé dítě s doprovodem klavíru.

1. Ježíšku můj na nebičku,
spínám k Tobě ručičky:
Vid', že přijdeš za chvíličku
do mé dětské dušičky...!?
2. Přijď již ke mně, Jezulátko,
v Nejsvětější Svátosti,
těším se, že za tak krátko
srdce mé Tě pohostí...
3. Rád jsi míval malé děti,
vždy ses na ně usmíval,
brával jsi je do objetí,
vlásky jsi jim hladíval!
4. Proto Tebe vroucně prosím,
Ježíšku můj v nebičku:
Dej, ať Tebe brzy nosím
ve svém čistém srdíčku...!

čís. 14. Nemají místa.

Recitace pro hoch a nebo dívku.

1. Venku je nevlídno - venku to zebe -
v černavou mrákotu halí se nebe -
sychravá mlha se nad zemí klade -
smutno je v krajině, pusto je všade . . .
2. Vidiš však - najednou - v měsíčním svitu
mihat se stíny dva od bytu k bytu -
slyšíš ty kroky, jež v tísnivém spěchu
hledají v Betlemě hostinou střechem . . .?
3. Zabuší na okno, otevrou vrátka -
všude je s výsměchem odbudou zkrátka -
ještě jim spílají, hrubě jim lají . . .
Bože můj, jaké to srdce jen mají!
4. Ó, lidé nevděční, pro svého Krista
nemáte koutečku, nemáte místa!
Přišel vás povolat do svého ráje -
vy jste Jej vyštvali do tmavé stáje . . .
5. Od těch dob přelétlo dvacet již věků,
ale v tom lidstvu snad méně je vděku -
ještě víc nenávisť v duši se vkradla,
láska tam vyhasla, láska tam zvadla!
6. Po světských radostech lidstvo jen těká,
nadarmo svátostný Spasitel čeká,
zdali Mu někdo přec útulek zchystá -
pro Tebe, Ježíši, nemají místa . . .
7. Tenkrát v Betlemě, věčný můj Bože,
přijal jsi v jesličkách chudičké lože. -
Dnes, když zas před Tebou zavrou své prahy,
ke mně přijď, do srdce, Ježíšku drahý . . .!

Čís. 15. Motýlek.

Sólo pro hoča s doprovodem klavíru.

1. Jsem jako malý motýlek,
jenž s květu na květ sedá
a pro své srdce sladký lék
si v kalíšcích těch hledá . . .
2. Jak častokrát jen trpký jed
mi mnohý v duši vmete -
jen nikdy dosud jeden Květ,
jenž na oltáři kvete . . .
3. Ó, jaká něžná slast to jen
se v kalichu tom tají,
že láskou bývám opojen
když z květu jeho ssaji . . .
4. Ten Květ - toť zlatá postýlka
a na ní - Božské Dítě:
„Ó, chyt' si svého motýlka,
můj Ježíšku, v své síť!“
5. „A přitiskni ho k hrudi blíž,
kde Srdce Tvoje buší . . .
vždyť na Tvých prsou - dobře víš -
chtěl vydechnout bych duši . . .!“

čís. 16. Květy na oltáři.

Duetto pro dívky s doprovodem klavíru.

1. Vy květy našich oltářů,
ó, jaké kouzlo máte!
Jen rcete mi, proč duši mou
až k slzám dojímate . . . ?
2. Tam na oltáři Ježíšek
dnem, nocí stále trůní
a vy Jej, květy bělostné,
svou uspáváte vůní . . .
3. A když je sám a opuštěn
tak jako člunek v moři,
tu bílé vaše kališky
se tiše Jemu koří . . .
4. A vaše lístky šeptají
tam do té schránky svaté,
že pro Ježíška žijete
a pro Něj umíráte . . .
5. A smrt když vlákno života
vám navždy přerve v půli,
tu ještě zvadlé kališky
se k svatostánku stulí . . .

čís. 17. Tvými jsme, ó Kriste Králi.

Společná recitace pro hochy.

1. V drahých našich svatostáncích
Božské Srdce Páně buší,
nekonečný důkaz lásky
nabízí tam každé duši . . .
2. Volá k Sobě celé lidstvo,
chce je stisknout do objetí -
nejvíce však touží po tom,
aby trůnil v srdcích dětí!
3. Chce tam dlít a chce tam vládnout
jako ve své říši malé,
chce, by všechny dětské duše
uznaly v Něm svého Krále!
4. Kéž by dneska naše slova
jasně zněla všemu světu:
Dali jsme se v službu Králi,
vstoupili jsme v Jeho četu . . .!
5. Před svým Pánem v svatostánku
v modlitbě jsme ruce vztáhli
Jemu věrnost do skonání
nadšeně jsme odpřisáhli!
6. Nezradíme svého Krále
ani v jednom okamžiku -
Vznešený nám příklad září
v Tarsiciu mučedníku!
7. Spasitele ve svých hrudích
skrývat chcem' jak zlato ryzí -
žádná moc a žádná zloba
z duše nám Ho neodcizí . . .

8. Nechat třeba celé peklo
v prudký boj se s námi pustí -
zástup nových Tarsiciů
Krále svého neopustí . . .

9. Věrnost naši skálopevnou
nikdo nikdy nerozdrtí:
Tvými jsme, ó Kriste Králi,
v životě i ve své smrti . . .!

čís. 18. Duše-li krváci.

Sólo pro většího hochu nebo dívku
s doprovodem klavíru.

1. Duše-li krváci,
smutek ji souží -
ó, což tak potom vždy
po Kristu touží!
Ó, což tak s důvěrou
ke Kristu kvapí,
když ji co zabolí,
když ji co trápí...!!
2. Ó, což to srdce mé,
žalem když hyne,
těsněji ke Kristu
vždycky se vine,
ke Kristu dlícimu
v svátostné skrýši,
kde se mu ulehčí,
v nářku se ztiší...!!
3. Jaká to svatá moc
z Hostie září,
úsměv že vykouzlí
na smutné tváři:
v oku se zajiskří,
v srdci zas hřeje,
znovu ret jáсотem
sladce se chvěje...!!
4. Ó, kdo máš zármutek,
přítul se úže -
Ježíš jej promění
v bělostné růže...
Jen si mu postěžuj,
co tě tak kručí:
Ježíš ti vyléčí
raněnou duši...

Čís. 19. Tajemství lásky.

Sólo pro dívku 14-16 let s doprovodem
klavíru.

1. Když přijdu, Bože, ve Tvůj chrám
a k oltáři se blíším,
tu srdce se mi zachvěje
a v slzách k Tobě vzhlížím...
Kol Tebe, Pane, v nebesích
roj Cherubínů krouží
a miliony andělů
Ti neustále slouží...
2. V Tvých očích vesmír všeliký
je jako prášek malý
a ve všem tvorstvu ruce Tvé
svou stopu zanechaly!
Tvá krása září hvězdami
a v barvách květů hýří
a slunce Tvoji dobrotu
svým jasem denně šíří.
3. Tvá věkovitá nesmírnost
se zračí v mořské tůni
a moc svou dáváš tušiti
když bouře hromem duní!
Jen stačí pouhý pokyn Tvůj
a vše se v niveč rítí...
Kdo může Tvoji velikost,
můj Bože, pochopiti?! -
4. A zde ta všechna velebnost
se v svatostánku skryla
a ze všeho Ti nezbývá
než Hostie jen bílá...
Zde nevládneš, zde nehřímáš,
zde žiješ ztajen tiše -
Zde zmlkla sláva Tvá i moc,
jen něha Tvá tu dýše...
5. Zde bydlíš, Pane, sám a sám
tak chudičký a němý...
Ó, Bože, věčný, nesmírný,
co poutá Tě tak k zemi...?
Co jenom Tě tu zdržuje
tak přepevnými svazky...? -
A v srdci cítím odpověď:
Toť tajemství Tvé lásky...!!

ČÍS. 20. Oltář.

Recitace pro hoča 14-16 let.

1. Tři sta roků Církev svatá úpěla již pod krutými katy . . .
Proudy krve mučedníků lemovaly její roucho nachem -
ale v nitru duší Kristu věrných oheň nadšení plál svatý,
tajuplná síla jejich nedala se přemáhati strachem!
2. Tehdy na východě v Syrii žil neúnavný sluha Boží,
Lucián, jenž nebojácně rtem i písmem všude hlásal Krista,
nedbaje, že řady nepřátel se proti němu denně množí,
věrně plnil poslání a neopustil zrádně svého místa.
3. Císař Maximin, jenž krutou rukou řídil osud celé říše,
o knězi když doslechl, tu hněvem zbrunátněly jeho tváře . . .
Luciánu takto psal: „Buď k bohům našim přejdeš od Ježíše,
nebo věz, že k hrozně smrti hladem odsoudím tě do žaláře!“
4. Lucián však, Duchem Božím sílen, hrdě stanul před svým
vládcem:
„Císaři, tys v listě napsal mi, že hroznou smrtí budu ztrestán.
Nuže slyš, že Lucián chce mučedníkem býti, ne však zrádcem.
Císaři, svou víru nikdy nezapru! Hle, pravím ti: Jsem křesťan!“
5. Tyran zrudl ve svém nenávistném vzteku jako jícen sopky,
v očích jeho zkalených mu zlopověstná jiskra pomsty bleskla:
„Chopte jej a přikovejte jeho tělo na zem tmavé kobky,
ve které mu budou lůžkem ostré kameny a střepy ze skla!“ -
6. Několik již dnů a nocí trpí Lucián svá hrozná muka,
do poslední krůpěje chce vypít číši bolu vrchovatou -
jedinou jen vřelou touhou zmírající srdce jeho puká:
„Sladký Kriste, chtěl bych ještě naposledy sloužit Oběť svatou!“
7. Vyslyší Bůh v nebi vroucí přání svého kněze mučedníka,
dříve nežli anděl smrti k němu svoji bílou peruť snese . . . ? -
Hle, tu jednou v noci tajně k němu do žaláře přítel vníká,
k utišení hladu bílý chléb a trochu vína jemu nese . . .

8. Lucián se zaradoval - svému zraku věřiti chce stěží . . .
„Chléb a víno pro mši svatou!“ šeptá, vroucně tichým blahem
záře . . .
Leč kde sloužit svatý úkon, když tu k zemi přikovaný leží,
jak jen bude možno Oběť Páně přinášeti bez oltáře . . . ?
9. Chvíli v tajuplném tichu sluha Boží přemýšlet se snaží,
nad žalářní klenbu k nebesům se vznáší v duchu láskou vznatý -
potom oděv na prsou si rychle rozhrne svou volnou paží:
„Bože věčný, přijmi hrud' mou pro svou Oběť jako oltář svatý . . .“
10. Na srdce si klade chléb a kalich s vínem, Oběť svatou slouží,
v okamžiku proměny se oči jeho plní pláčem tklivým . . .
To již Kristus tady dlí a utajeně andělé tu krouží,
v němém údivu se sklánějice nad ním - nad oltářem živým . . .
11. Potom svaté Dary přijímá a štěstí líbá jeho skráně,
bolest více necítí a nic již radost jeho nepřeruší . . . -
Na druhý pak den již věčně přivinul se do náruče Páně:
Kristův kněz a Kristův oltář, Lucián svou čistou vydech' duši . . .

čís. 21. Zastav se, měsíčku.

Sólo pro hochu nebo dívku 10-11
let s doprovodem klavíru.

1. Zastav se, měsíčku, na malou chvíli,
poslyš, co v písničke chci ti teď říci:
Vždy se mi líbíš tak, měsíčku milý,
v oblacích nad zemí tichou a spící . . .
2. Když se vše v hluboký spánek již hříží,
všechno když noří se do tvého svitu -
díváš se, měsíčku, okenní mříží
do pyšných paláců, do chudých bytů . . .
3. Drahý můj měsíčku, ptám se tě tiše -
vidíš, jak oči mi zaplály zlatem -
vid', že se díváš teď s oblačné výše
na mého Ježíška ve chrámu svatém . . .!?
4. Posviť až k oltáři, přitul se zblízka
na Jeho Srdečko v Hostii malé -
řekni Mu, že se mi po NĚm tak stýská,
na NĚj že v duši své vzpomínám stále . . .
5. Měsíčku rozmilý, spolu s tvým světlem
posílám pozdrav svůj z tichého spánku:
Zanes jej, měsíčku, v Svátostný Betlem
drahému Ježíši do svatostánku . . .!!!

čís. 22. Skříňka štěstí.

Eucharistická hra pro dívky o jednom jednání
s živým obrazem. - Recitace a zpěvy.

OSOBY: Maruška, osiřelá dívka,
Babička, chudá stařena,
Štěštěna, kněžna štěstí,
Květava, }
Světlava, } víly, průvodkyně Štěštěny,
Hvězdava, }
Lesava, }
Bohatství,
Sláva,
Rozkoš,
Anděl strážný,
4 malí andělé,
6 větších andělů.

Jeviště je přepaženo buď rozdvojovací stěnou, na které jsou namalovány stromy, nebo aspoň zelenou oponou, která se dá rozhrnouti při živém obraze v V. výstupu. Za stěnou (oponou) je vyvýšené podium, aby živý obraz vynikl. Přední polovina jeviště jest upravena jako les. Aby přepažující opona nerušila dojem lesa, možno před ni nastavit několik malých smrčků, které však nesmějí překážeti živému obrazu v posledním výstupu. V lese nalevo je malá lavička, napravo vyčnívající větší kámen, porostlý mechem. Obojí (lavička i kámen) musí býti tak umístěny, aby nebyl rušen živý obraz.

Výstup I.

(Maruška, babička.)

MARUŠKA (*oděna v chudičkou, ale sněhobílou řízu, ve vlasech má drobný bílý věneček, v ruce malý svázaný uzlíček, vyjde zprava, smutně jde přes jeviště a zpívá I. píseň*):

1. Do duše sklíčené chmura mi vpadla,
jako když mlha se přitiskne na zem;

srdce mé umdlené růže to zvadlá,
bez vůně, bez krásy, spálená mrazem . . .

2. Do duše sklíčené bolest se snesla,
v prsou mne svírá a v srdci mne tlačí,
znavená hlava mi do dlaní klesla,
oči mi zavlhly v dušeném pláči . . .

3. Do duše sklíčené smutek mi vlétl,
křídlem svým zahalil bolavé nitro,
na cestu pozemskou trny mi vpletl,
mračny mi zahalil života jitra . . .

(Klesne u lávky a pláče. Ke konci zpěvu vyjde nepozorována zprava babička, opírá se o hůl, nese svazek chvojí nebo bylin, chvíli naslouchá, přijde až k dívce, vezme ji za ruku.)

BABIČKA: Copak se ti stalo, beruško moje? Pročpak pláčeš? Takové malé ptačátko a už tolik hořkých slziček? Co je ti, milé dítě?

MARUŠKA *(chvěje se leknutím a snaží se uniknouti)*: Prosím vás, pusťte mne, mám takový hrozný strach . . .!

BABIČKA *(s mírným úsměvem)*: Ale ty prostinká dušičko, snad by ses mne nebála? *(Hladí ji po vlasech.)* Snad si nemyslíš, že jsem nějaká zlá čarodějnice? Jen se mi podívej pěkně do očí a uvidíš, že mám soucit s tvým zármutkem!

MARUŠKA *(již méně úzkostlivě)*: A neuděláte mi nic zlého?

BABIČKA: Bože, dítě, kdopak by mohl ublížiti takovému malému stvoření? Pojď, sedneme si tady spolu a řekneš mi, co tě trápí. Jsem sice chudobná stařena, která nic ti dát nemůže, ale snad aspoň trochu útěchy pro tebe najdu. *(Přitahuje ji blíž k sobě.)* Srdíčko ti tluče jako kladívko, ubožáčku!

MARUŠKA *(již se nevzpírá; prosebně k babičce)*: Odpusťte mi, babičko, že jsem se vás bála! Myslíla jsem, že na světě jsou jenom samí zlí lidé!

BABIČKA: Ale, co to povídáš, děvuško?! Což jsi nepoznala žádného dobrého člověka? Aspoň tvůj starostlivý otec a zlatá tvoje maminka zajisté tě zahrnují láskou a dobrodiním!

MARUŠKA *(bolestně vzdychne)*: Ach, babičko, nemám již ani tatínka ani mamičku. Oba mi před rokem brzy za sebou zemřeli; daleko odtud na horském hřbitově jsou chudičké jejich hroby. Tam leží obě jejich zlatá srdce . . . *(Dává se do pláče.)*

BABIČKA (*soucítně*): Ubohý sirotečku, jak je mi tebe líto! Arcit teď chápu již tvůj smutek. Ale řekni mi, dušinko, kdo se o tebe nyní stará, když jsi osiřela?

MARUŠKA: Byla jsem dána na starost cizím lidem. Ach, má zlatá babičko, jaký to byl rozdíl! Místo starostlivých otcovských slov slyšela jsem nyní jen spílání a nadávky. Místo hřejivé lásky mateřského srdce dostávalo se mi pod novou střechou hrubého pronásledování a surových ran. Všechno jsem trpělivě snášela, hleděla jsem ve všem vyhověti, a přece jsem byla na obtíž. Včera mne vyhnali a pohrozili mi, že na mne pošlou zlé psy, jestli se opovázím zpátky!

BABIČKA (*hladí dívku*): Ach, ty můj ubohý broučku! Zkusila jsi již věru příliš mnoho, jak je krušný život! Hlavičku sis ověncila bílým věnečkem, vypadáš jako malá družička - a zatím tvoje srdce je sevřeno trnovou korunou utrpení . . .!

MARUŠKA: Tento věnek, milá babičko, je nejdražší věc, kterou mám. Je to jediná památka na mou předrahou mamičku. Již chuděra umírala, když ještě slábnoucím hlasem si mne k sobě zavolala, ukázala vyhublou rukou na stěnu, kde visel ověncený obrázek Panny Marie a řekla mi: „Podej mi, dceruško, věneček!“ Ihned jsem vyplnila mamincino přání. „Klekni si tady, hodně blízko ke mně, má děvuško!“; šeptala dále maminka . . . (*Otírá si oči.*)

BABIČKA: Ubohé dítě, jak smutné jsou to vzpomínky!

MARUŠKA: Učinila jsem tak a maminka tiše pokračovala: „Moje drahé dítě, již za několik okamžiků zemru. Zůstaneš ve světě samotná jako nebohé ptáče, které vypadne z hnízda. Nitro se mi svírá úzkostí, když pomyslím, že by zlý svět mohl zničit, co jsem se snažila v tobě vypěstovat - totiž tvé čisté, nevinné srdce . . . Odevzdávám ti tento běloskvoucí věneček, který ti má po celý život připomínat, že tvoje umírající chudá matka nedala ti jiného věna než svatý odkaz: Zůstaň věrnou Bohu a zachovej si čisté srdce! Slib mi to svatosvatě, moje Maruško!“

BABIČKA: Jak vzácná to byla matka! A co jsi odpověděla své mamičce?

MARUŠKA: Pro pláč jsem nemohla nejdříve ani promluvit. Jen jsem uchopila její obě chladnoucí ruce, jež držely věneček a zasypávala jsem je polibky nesmírné vděčnosti. Potom jsem se trochu vzhopila a přerývaným hlasem jsem řekla: „Mamičko moje zlatá, přísahám vám, že váš poslední odkaz nikdy nezradím. Vložte mi, prosím vás, věneček na hlavu a naposledy mi ještě požehnejte!“

BABIČKA: To jsi krásně řekla, děvuško! Zajisté tvé mamince lehčeji se umíralo . . .

MARUŠKA: Mamička vztáhla namáhavě obě ruce, položila mi věneček na hlavu, udělala mi na čele křížek a pak ještě zašeptala: „Dítě moje, ten bílý věneček značí tvou nevinnost! Nikdy ho neztrat! Přinese ti štěstí! S Bohem, Maruško . . .!“ To byla poslední její slova, po nichž usnula a již se neprobudila. (*Pláče.*)

BABIČKA (*těší dívku*): Neplač, ubohá Maruško! Maminka je jistě v nebi. - A jestli pak, dívenko, věrně plníš, co jsi slíbila umírající matce?

MARUŠKA: Na svůj slib jsem dosud nikdy nezapomněla. Maminčina slova mi dosud znějí v duši. Vždycky, když je mi nějak úzko, vezmu věneček a vložím si jej do vlasů; při tom se mi zdá, jako bych znova cítila dotek mateřských dlaní. Ihned je mi veseleji a lehčeji.

BABIČKA: Jsi věru hodná, Maruško! Nyní teprve dobře rozumím, proč sis v této trudné chvíli ověncila svou hlavičku. Kéž bych ti, dobré dítě, mohla nějak pomoci! Ale jsem ubohá žebračka, která sama nemá kousek střechy nad hlavou. Jsem odkázána na milost a nemilost lidskou, a proto tě tak dobře, ubožátko, dovedu chápat. Ovšem, já už jsem starý věchýtek nad hrobem - ale ty, opuštěné holátko, máš život teprve před sebou . . . A kampak vlastně jdeš?

MARUŠKA: To, má babičko, ani já sama nevím. Když mne včera má paní vyhnala, zaslechla jsem její tvrdý hlas: „Táhni do světa hledat si jinde štěstí!“ (*Smutně:*) To je tedy můj nynější cíl: Jdu do světa hledat své štěstí . . .!!!

BABIČKA: A doufáš, děvuško, že se ti podaří štěstí nalézt?

MARUŠKA: Ano, babičko, vždyť maminka mi řekla, že můj věneček mi přinese štěstí . . .!

BABIČKA (*pokyvuje vážně hlavou*): Milé dítě, jsi ještě nezkušená dívka a proto měj se hodně na pozoru! Jak snadno mládí dá se oklamat! Čemu člověk říkává štěstí, bývá často jeho zkárou a záhubou!

MARUŠKA: Což, babičko, na světě není pravého štěstí?

BABIČKA: Ano, moje dítě, i zde na zemi je právě štěstí - ale kdo je dovede nalézt . . .!?! Znáš tu pěknou a velmi hlubokou pohádku o skřínce štěstí?

MARUŠKA: Neznám, babičko zlatá! Pěkně vás prosím, buďte tak laskava a povězte mi ji. Moje mamička také mi vždycky vyprávěla pohádky . . .

BABIČKA: Tak dobře poslouchej, Maruško! Před dávnými a dávnými věky žil v daleké zemi dobrý král. Spíše než králem mohl býti nazýván otcem svých poddaných - tak je měl rád. Jeho srdce patřilo všem bez rozdílu a jeho péče objímala celou říši nevyčerpatelnou láskou. V jeho zemi nebylo hladu, nýbrž blahobyt, nebylo nenávisti, nýbrž bratrská svornost, nebylo války, nýbrž věčný mír.

MARUŠKA: Ach, babičko, jak to bylo asi krásné!

BABIČKA: Ale nejkrásnější bylo, že všichni lidé jeho země byli úplně šťastni. Král totiž měl ve svém paláci malou zázračnou skříňku štěstí. Každému člověku byl dovolen k ní přístup. Když někdo něčeho potřeboval, když si nevěděl rady, nebo když dolehla naň nějaká svízeľ, rychle spěchal každý ke skřínce, pošeptal do ní vše, co jej tížilo a hned pocítil nesmírné štěstí ve svém srdci.

MARUŠKA: Babičko zlatá, kéž bych aspoň jednou mohla stanouti u takové skříňky . . .!

BABIČKA: Avšak překrásný tento stav netrval dlouho. Nedaľeko královského sídla bydlil zlý černokněžník, který nemile nesl, že všichni lidé mluví jen o dobrotivém králi a na něho nikdo ani nevzpomene. Zmocnila se ho závist a vášnivá touha, aby svrhl krále s trůnu a sám si došedl na jeho místo.

MARUŠKA: Ó, to je hrozné, babičko!

BABIČKA: Jen stále nevěděl, jak to provést, aby celý národ strhl na svou stranu proti dobrotivému králi. Až konečně přišel na tento nápad: Se svými pomocníky naděľal veliké množství skřínek, z nichž každá se na vlások úplně podobala královské skřínce štěstí. Potom vzal na sebe podobu krásného jinocha a začal roznáseti po celé říši falešné skříňky. Ke každému člověku, k němuž zavítal, takto promlouval: „Hle, jak jsi pošetilý! Chytrácký král vás všechny klame! Chce, abyste se mu klaněli a jemu otročili k vůli hloupé skřínce. Nač se potřebuješ před králem plahočit a prosit se o jeho skříňku, když sám můžeš býti jejím pánem? Hle, příteli, přináším ti skříňku štěstí a bude patřiti jen tobě - nikomu jinému - uznáš-li mne za svého krále.“

MARUŠKA: A lidé, babičko, nepoznali lstivost černokněžníkovu?

BABIČKA: Bohužel, nikoli. Každý byl zaslepen hříšnou žádostí, aby on sám jediný na světě měl skříňku, a proto pln ochoty se jeden po druhém zaprodával do služeb nového vládce. Konečně všichni obyvatelé celé říše vzbouřili se proti dobrotivému králi a nevděčně jej vyhnali ze země.

MARUŠKA: Ach, ubohý král! A co se stalo s pravou skříňkou štěstí? Vzal si ji s sebou?

BABIČKA: Král věděl, že jeho poddaní byli k nevěrnosti svedeni zlobou černokněžníkovou. Ve své dobrotě vše jim odpustil, ba co více, nechtěl, aby pro svou ubohou zaslepenost byli úplně zbaveni pravého štěstí, kterým opovrhli. Nechal skříňku sice ve své říši, ale ukryl ji na tajuplném místě, kde ji prý od té doby nikdo nemůže spatřiti, leč ten, kdo má oči andělsky čisté . . .

MARUŠKA: A co lidé, babičko?

BABIČKA: Ti záhy poznali, že byli černokněžníkem oklamáni. Nejdříve každý z nich myslil, že má pravou skříňku, ale když mu štěstí nepřinášela, začal jeden druhému skříňku záviděti. Jeden druhému snažil se ji vyrvat, domnívaje se, že to je pravá skříňka štěstí. Nastaly bratrovražedné boje a celá říše, nad níž kdysi se klenula duha míru, jako by se proměnila v rozbouřené moře . . .!

MARUŠKA: A což, babičko, nikdo znovu nenašel ukrytou skříňku pravého štěstí?

BABIČKA: To již pohádka nepraví, milé dítě. Ale myslím, že nikdo. Snad mezi všemi těmi lidmi, zaslepenými vášní, nebylo ani jediného člověka, který by měl oči andělsky čisté . . . A tak tedy končí pohádka o skřínce štěstí . . .

MARUŠKA: Zaplať vám Pán Bůh, babičko drahá. Dovedete tak krásně vypravovat, zrovna jako zemřelá moje maminka. Nejraději bych u vás zůstala a vám naslouchala.

BABIČKA: Ubohé dítě, jak je mi líto, že ti nemohu pomoci! Vždyť sama ani nemám, kde hlavu složit a někdy ani krajíček chleba si nevyžebrať . . .

MARUŠKA: Jen se babičko, pro mne netrapte! Pán Bůh mne neopustí, vždyť u Něho se za mne přimlouvá moje maminka . . .

BABIČKA: Ano, dobré dítě, důvěřuj pevně v pomoc Boží a všechno dobře dopadne. (*Vstává, postoupí do středu jeviště.*) A teď se musíme již rozloučiti, neboť sluníčko již míří k západu. Buď s Bohem, děvuško, a zůstaň vždy hodná jako jsi dosud!

MARUŠKA (*lítostivě*): Babičko, prosím vás, vy mi tak připomínáte moji zlatou mamičku - nežli odejdete, udělte mi za ni mateřské požehnání. (*Klekne.*)

BABIČKA (*pomalou a slavnostně*): Dceruško, Pán Bůh tě provázej a dopřej ti, abys v životě našla pravou skříňku štěstí . . . (*Dělá dívce křížek a líbá ji na čelo.*)

MARUŠKA (*políbí babičce ruku*): Bůh vám odměň vaši dobrotu. Nikdy na vás, babičko zlatá, nezapomenu. S Pánem Bohem!

BABIČKA (*pomalou odchází*): S Bohem dítě! - Na shledanou - v nebi! (*Maruška babičku vyprovází, pomáhá jí nésti oteř, pak se vrátí.*)

Výstup II.

(M a r u š k a.)

MARUŠKA: Jak ta pohádka o skřínce štěstí podivně na mne zapůsobila! Stále a stále na ni myslím . . . Je mnoho skřínek, jedna druhé na vlas se podobá a přece jen jedna jediná je pravá. Kdo bude tou vyvolenou bytostí, která se nedá zlákatí klamavými přeludy a najde ztracenou skříнку pravého štěstí . . .?! Zas vrátil by se na zem mír a radost zulíbala by lidské skráně . . . (*Zpívá 2. píseň:*)

1. Je kdesi skryta malá skříнка
a v ní se tají štěstí květ -
[: leč přetěžko ji někdo najde,
ač touží po ní celý svět . . . :]
2. Jak mnohý člověk sobě myslí:
„Již pravou skříнку štěstí mám!“
[: Však brzy pozná, že se mýlí
a všechno že je pouhý klam . . . :]
3. Tím smutněji pak jeho duše
lká v nitru bolem ubitá:
[: „Ó, tajuplná skříńko štěstí,
ó, kde jsi, kde jsi ukryta . . .!?“ :]

(*Stmívá se.*)

Bože, jaká je již v lese tma. Ani jsem nepozorovala, že slunečko již zapadlo. (*Vezme do rukou uzlíček.*) Kam se mám na noc uchýliti? Kdybych se teď vydala na další cestu, ještě bych zabloudivla. A kdybych zaklepala někde s prosbou o nocleh, vyhnali by mne jako podezřelou tulačku. (*Rozhlíží se a spatří mech porostlý kámen.*) Přespím raději na tomto místě, které jako by dobrota Boží pro mne připravila. Je krásná letní noc, plná hvězd a maminka jistě hledí na mne dolů s nebe. Pomodlím se k Andělu strážnému, aby mne ochránil všeho zlého. (*Klekne a modlí se:*)

Anděle Boží, strážce můj,
rač vždycky být ochránce můj,
mne vždycky řiď a napravuj,
ke všemu dobrému mne vzbuzuj!
Ctnostem svatým mne vyučuj,
ať jsem živa, jak chce Bůh můj!
Tělo, svět, ďábla přemáhám,
na tvá vnuknutí pozor dávám

a v tom svatém obcování
ať setrvám do skonání,
po smrti pak v nebi věčně
chválím Boha ustavičně. Amen.

Dobrou noc, maticko! (*Posílá polibek k nebi; potom opře hlavu o kámen tak, aby s levé strany jeviště kamenem byla poněkud kryta; usíná a při tom stále tišeji pronáší slova:)* Skříňko... pravého... štěstí, kde... jsi... u - kry - ta...!?! (*Slyšet oddychování spící dívky.*)

Výstup III.

(Maruška, Štěstěna, Květava, Světlava,
Hvězdava, Lesava.)

(*Pomalou přibývá světla, v dálce za jevištěm ozývá se veselý zpěv*
- č. I. - *víl, který se blíží a zesiluje:)*

1. Naše píseň radost věští:
vedeme si Kněžnu štěstí,
krásnou jako slunce zář...
Všude, kam jen jednou vkročí,
srdce hned si povyskočí,
rozjasní se smutná tvář...!
2. Kdo chce žítí bez bolesti,
dej své srdce Kněžně štěstí,
za svou lásku si ji zvol:
S políbením v upomínku
odevdá ti svoji skříňku,
v růže změni každý bol...

(*Mezi zpěvem přijde na jeviště Štěstěna, oděna v krásné růžové roucho; s hlavy jí splývá bohatý bílý závoj, do něhož jsou vetkány zelené čtyřlístky. Na hlavě má korunu. Závoj nadnášejí čtyři víly v bílých řízách. Ve volných rukou nesou své odznaky: Květava: kytičku květů, Světlava: hořící světélko v malé lucerně, Hvězda-va: hvězdu, Lesava: snítku. Štěstěna nese zlatou skříňku, na níž je namalován veliký zelený čtyřlístek a kolem něho nápis: Skříňka štěstí. - Skříňka musí býti dutá a vyplněna trním. Musí býti sestrojena tak, aby její dvířka, nebo lépe řečeno: víko, lehce při nárazu o zem odskočilo. Viz výstup V.)*

LESAVA: Vznešená kněžno Štěstěno, jsi již velice unavena - hle, dovol, ať v tomto tichém lese, který je mým domovem, mohu ti nabídnouti útulné místečko k malému odpočinku.

ŠTĚSTĚNA: Děkuji ti, věrná Lesavo! Věřu nepohrdnu tvou milou laskavostí. Je tu tak příjemně. (*Sedá si na lavičku, víly upravují její šat a závoj.*) Však myslím, že i vaše síly jsou vyčerpány a rády si odpočnete. Nemám pravdu, krásná Hvězdavo?

HVĚZDAVA (*se ukloní*): Předobrá naše Paní a Velitelko, kdo by se mohl cítiti unaveným ve tvé blažené přítomnosti? (*Ukazuje k hvězdnaté obloze.*) Pohleď, Kněžno, na moji hvězdnatou říši, kde všechno se točí a mihotá - a poznáš, že Hvězdava nikdy nebude unavena, dokavad každou její hvězdičkou bude pronikatí čarovná krása tvého úsměvu! Že tomu tak, milá Světlavo?!

SVĚTLAVA: Zajisté, sestřičko moje! Já sice tvým hvězdám propůjčuji třpytivé světlo, avšak - že dovede pohled na zářící noční oblohu tak potěšit a rozehřát, není zásluhou naší, nýbrž vznešené kněžny Štěstěny. (*Ukazuje lucernu.*) Pohleďte, milé družky, jak světélko moje vesele si povyskočí, kdykoliv jen se ozve líbezně jméno naší Paní!!

ŠTĚSTĚNA: A co ty, Květavo - cítíš se i ty šťastnou v mých službách?

KVĚTAVA: Ó, milostivá Panovnice moje! Všechny květy podél cesty, po níž jsme kráčely, ačkoliv byly pohrouženy v tichý spánek, vydechovaly líbeznou vůni, jakmile je měkce pohladilo tvé blankytné oko. Nemůže býti krásnějšího úkolu, než tebe všude provázeti!

ŠTĚSTĚNA: Díky vám, spanilé víly, za projevy vaší věrnosti. Chci vás v odměnu za to zahrnouti novými dary svého štěstí!

LESAVA: Ó, vznešená naše Kněžno, jak štědrá je tvoje dobrota! (*Všechny se uklánějí.*)

HVĚZDAVA (*k ostatním*): Nemyslíte, milé družky, že bychom měly tuto chvíli sladkého odpočinku ještě více zpříjemniti zpěvem na počest naší Vládkyně štěstí?

LESAVA, KVĚTAVA, SVĚTLAVA: Zajisté! Chutě do zpěvu, ať má radost naše Kněžna! (*Zpívají a tančí před Štěstěnou z píseň:*)

1. Jako květ když zašelestí,
tak se snáší Kněžna štěstí
v žalostivý zemský kraj -
Všechno lidské utrpení
úsměv její rázem změní
v netušený blaha ráj ...

2. Pohleď, vzácná naše Paní,
víly tvé se tobě klaní,
jásotem zní jejich hruď:
Rač nás dále světem vésti,
vznešená ty Kněžno štěstí,
věčně zdráva, zdráva buď...!

*(Pozdravují nadšeně Štěstěnu, která jim kyne milým úsměvem.
Když jáсот umkl, ozve se tiše ze sna hlas spící dívky:)*

MARUŠKA *(vztahuje ve spánku toužebně ruku)*: Štěstí...
kde jsi štěstí...?

ŠTĚSTĚNA *(překvapeně)*: Zdá se mi, jako by mne někdo
volal. Neslyšely jste, dobré víly?

LESAVA: To bylo stromů šumění, kterými prochvívá blažená
radost nad tím, že pod jejich větvemi tvůj půvab odpočívá...!

MARUŠKA *(ještě toužebněji)*: Kde jsi... ukryto... sma-
vé... štěstí...

ŠTĚSTĚNA: Již zase ten hlas!

KVĚTAVA: Také já jsem jej zaslechla - a zněl tak smutně!

SVĚTLAVA: Dovolíš-li, naše Vládkyně, rozběhneme se vůkol;
já budu světlem zářiti družkám v každý tmavý koutek lesa - snad
se nám podaří vypátrati, kdo volá tvoje vznešené jméno!

ŠTĚSTĚNA: Ano, jděte, dobré víly, a brzy se vraťte s rozluš-
táním této záhady!

MARUŠKA: Štěstí... moje štěstí...!

VÍLY: Ano, je to lidský hlas! Jenom tiše, ať se neprozradíme!
*(Odcházejí hledati nejdříve na opačnou stranu, než kde je dívka,
potom pomalu zaměřují po hlase.)*

MARUŠKA: Skřínko...! Štěstí...!

HVĚZDAVA: S této strany zaznívá hlas.

KVĚTAVA *(která první se přiblíží k spící dívce, překvapeně
tlumeným hlasem)*: Hola, Světlavo, sem pospěš se svou září!

VÍLY *(se sběhnou nad spící dívkou, Světlava svítí jí do tváře)*:
Ach... spící dívka!

MARUŠKA: Přijď... ke mně..., ó, štěstí!

LESAVA: To se jí něco zdá...

SVĚTLAVA: Volá naši Kněžnu!

ŠTĚSTĚNA *(která mezi tím vstane a přistoupí i se skřínkou
k vilám)*: Nemohla jsem se vás již dočkati, milé družky! Jsem
plna zvědavosti, co jste objevily. *(Víly ustupují, aby Štěstěna
mohla volně spatřiti dívku.)*

KVĚTAVA: Pohleď, vznešená Paní, koho jsme našly.

ŠTĚSTĚNA (*prohlíží si zblízka dívku; Světlava jí svítí*):
Ubohé dítě! Jaký bol a smutek zračí se v jeho spící tváři! Ba zdá se mi, že bledé její líce nedávno byly skropeny slzami.

HVĚZDAVA: Zajisté, svírá ji nějaké velké utrpení, neboť i ve spánku neustále touží po tvém oblažujícím léku.

MARUŠKA: Kdy tě . . . najdu . . . , moje štěstí . . . ?!

ŠTĚSTĚNA (*k dívce slavnostně*): Milé dítě, tvá vroucí touha bude záhy vyslyšena! Učiním tě šťastnou. (*K vilám:*) Co myslíte, moje víly?

VÍLY (*se uklánějí*): Tot nový důkaz tvé dobroty, milostivá Kněžno!

ŠTĚSTĚNA (*zpívá*):

1. Ó dívčino, jsem Štěstí tvé,
jež dlouhou dobu hledáš
a po němž svoji útlu dlaň
tak roztouženě zvedáš . . .

2. Až dosud jenom osud zlý
byl darem tvého vínku,
však nyní ve tvé náručí
ti dávám štěstí skřínku.

(*Štěstěna odevzdává skřínku vilám, které jí jemně kladou vedle spící dívky.*)

3. Až budeš chtít, by skřínka tvá
ti byla ku pomoci,
pak třikrát na ni zaklepej
a svěř se její moci . . .

4. Žij blaze, dítě Štěstěny!
Můj ret se k tobě shýbá
a ve tvou sněhobílou skrání
ti sladký úsměv vlíbá . . .

(*Líbá dívku a vzdaluje se.*)

LESAVA: Ó, jaké blaho působí stříbro tvého hlasu, vznešená naše Paní!

HVĚZDAVA (*ukazuje k nebi*): Leč pohleď, veliká Vládkyně, mé hvězdy již na obloze blednou . . .

SVĚTLAVA: A tebe, štedrá dárkyně, čeká ještě mnoho práce! Kolik lidských spících skrání čeká na tvůj polibek, aby s paprsky ranního slunce pozdravilo je i slunko tvého štěstí!

KVĚTAVA: Veliká Kněžno, korunky a kališky mých květů budou ti jemným kobercem pro další cestu!

ŠTĚSTĚNA: Ano, moje dobré víly, musíme se rozloučiti s rozkošným tímto místěčkem a pokračovati ve své pouti.

VÍLY (*připravují se na cestu, upravují roucho a závoj Štěstěny a při tom vesele zpívají 3. zpěv - melodie jako zpěv č. 1.*):

1. Naše píseň radost věští:
vedeme si Kněžnu štěstí
krásnou jako slunce zář . . .
Všude, kam jen jednou vkročí,
srdce hned si povyskočí,
rozjasní se smutná tvář . . .!

2. Kdo chce žítí bez bolesti,
dej své srdce Kněžně štěstí,
za svou lásku si ji zvol!
S políbením v upomínku
odevzdá ti svoji skříňku,
v růže změni každý bol . . .!

(*Mezi zpěvem odejdou a zpěv v dálce mizí.*)

Výstup IV.

(Maruška, Bohatství, Sláva, Rozkoš, hlas
Anděla strážného.)

(*Chvilí je ticho, potom se dívka zvolna probouzí z hlubokého spánku; protírá si oči a rozhlíží se.*)

MARUŠKA: Ach, co se to se mnou dělo? Byl to pouhý sen nebo skutečnost? (*Rychle vstane a vášnivě volá:*) Ó, štěstí, moje štěstí, kde jsi, ozvi se mi! (*Odmlčí se.*) Nic - žádná odpověď! (*Zklamaneč:*) Tedy byl to jen pouhý sen . . .!! (*Zahlédne skříňku.*) Leč - co to? Zde skříňka. (*Zvedne ji, čte nápis a zajásá:*) Ó, nebesa, skříňka štěstí! Opravdu, skříňka štěstí! (*Tiskne ji na hrud.*) Přece tedy nikoliv pouhý sen, nýbrž skutečnost . . .! Skříňko, tak toužebně hledaná, tak dychtivě očekávaná, tak hořce oplakávaná - teď jsi má, jenom má - ó zlatá skříňko štěstí!!! (*Mírněji:*) Leč teď si vzpomínám, jak to pravila ona krásná Paní, která mi tebe darovala!? (*Pomalou vybavuje z mysli:*)

Až budeš chtít, aby skříňka tvá
ti byla ku pomoci,

pak třikrát na ni zaklepej
a svěř se její moci . . .

Ano, to jsou její slova. Nuže, milá skřínko, ukaž svou čarovnou moc (*drží skřínku v levé ruce a pravicí na ni třikráte zatuká. Po třetím tukuť zahřmí, jeviště zaplane záři a rychle vstoupí tři alegorické postavy: Bohatství, Sláva, Rozkoš. Bohatství je dívka, oděná v žlutou řízu, ozdobená četnými skvosty, v ruce drží měšec plný peněz. Sláva je oděna v řízu modrou, ve vlasech má malou čelenku, v ruce drží pozlacený vavřínový věnec, s něhož vlní dvě červenobílé stuhy. Rozkoš je oděna v řízu červenou, na prsou má žluté růže, v ruce drží zlatou číši. Postavy mohou mítí svá jména: Bohatství, Sláva, Rozkoš vetkána nebo připevněna na stuhách, jimiž řízy jsou přepásány. Všechny tři postavy hluboce se ukloní před dívkou.*)

MARUŠKA (*leknutím couvne, zmateně*): Kdo jste, tajuplné bytosti?

BOHATSTVÍ, SLÁVA, ROZKOŠ: Jsme tvoje přítelkyně; dovol, ať se ti představíme! (*Sláva a Rozkoš odstoupí stranou, aby Bohatství více vyniklo. Dívka mezitím odloží skřínku na lavičku a zvědavě přistoupí blíže k Bohatství.*)

BOHATSTVÍ (*zpívá*):

1. Jsem Bohatství - a půvabný mé krásy třpyt
zříš v ryzím zlatě jasným leskem plát;
svět veškeren je žhavou láskou ke mně zpít
a pro mne umí všechno v oběť dát.
2. Své přátelství ti nyní hodlám nabídnout,
mé poklady tvým budou podnožím
a celou další žití tvého šťastnou pout
ti démanty a zlatem vyložím . . .
(*Ustoupí a učiní místo Slávě.*)

SLÁVA (*zpívá*):

1. Já Sláva jsem! Mé jméno slyšíš světem znít
a touhou po mně blouzní celá zem,
chce každý na svých skráních věnec můj jen mít,
chce každý stát se slávy vítězem!
2. Oč marně prosí jiných lidí vroucí ret,
to bude, dívko, nyní věnem tvým:

Chci po celý tě život stále provázet
a blažit tebe věrným přátelstvím . . . !
(*Ustoupí a učiní místo Rozkoši.*)

ROZKOŠ (*zpívá*):

1. Jsem sladká Rozkoš, která umí rozechřát,
když přitulí se někdo ke mně blíž . . .
Jak zpozdilý je ten, kdo neměl by mne rád
a nechce pítí mého vína číš . . . !
2. Tvé mládí jako vonná růže rozpučí
a svůdnou krásu zjevu tvému dám:
Jsem přítelkyně tvá - pojď na mé náruči,
v něm sladce tebe, dívko, uhýčkám . . .
(*Ustoupí.*)

MARUŠKA (*s vášnivou radostí*): Ó, čarokrásné bytosti, váš zpěv mne okouzljuje a vaše štědrá dobrota mne uchvátí! Jak bych mohla pohrdnouti tak vzácným přátelstvím!? Jsem vaše, zcela vaše tělem i duší . . . !

BOHATSTVÍ: Nuže dobře, naše družko! - Leč dříve, nežli tě přijmeme do svého kruhu, musíš dokázati i ty své přátelství k nám!

MARUŠKA: Zajisté, mileráda! Čeho si přejete, abych učinila?

SLÁVA: Docela nepatrnou věc! Pouhou maličkost!

MARUŠKA: Jen poroučejte - již hořím nedočkavou touhou!
Chci vyplniti vaše přání!

ROZKOŠ (*nenávnivě*): Nemůžeš býti naší přítelkyní, dokavad nás bude strašiti na tvé hlavě bílý věneček! Ten musíš zahodit a rozdupat!!!

MARUŠKA (*ulekaně*): Můj bílý věneček . . . ? Zahodit a rozdupat . . . ? Ne - toť nemožno - nemožno!!!

SLÁVA (*pyšně*): Pak nikdy nespočine na tvé hlavě tento zlatý věnec!

MARUŠKA (*úzkostlivě*): Ach, milé přítelkyně, žádejte cokoliv jiného, jen mi nechte věneček! Je mi tak drahocenný!

BOHATSTVÍ (*s jízlivým posměchem*): Pošetilá dívko! Pohlédni na mé skvosty, které tobě dám, jestliže zahodíš tu protivnou ohavu!!!

SLÁVA: Tvá hlava zazáří slunečním jasem, celý svět k tobě bude vzhlížeti - jen vytrhej již ze svých vlasů ten bílý plevel!!

ROZKOŠ (*snímá se svých prsou růže a dává přivonět dívce; svůdně*): Sestřičko, mám pro tebe přichystáno na tisíce těchto

květů, které vydechují sladkou vůni. Všechny ti je vložím do náručí - jakmile do bláta zašlapeš tu hloupou zbytečnost se svých skrání!!!

MARUŠKA (*dychtivě vdechuje vůni a sahá po růžích; je na ní viděti vnitřní boj*): Ó, jak svůdně voní tvoje růže, má Rozkoši!

ROZKOŠ (*velitelsky*): Nuže tedy - dolů s věnečkem!!!

MARUŠKA (*chvíli váhá, pak ustrašeně ze sebe vyrazí*): Ano, dolů s věnečkem...! (*Sahá po věnečku, chce jej sejmouti s hlavy. V tom však za jevištěm ozve se vážným varovným hlasem Anděl strážný.*)

ANDĚL STRÁŽNÝ: Dítě moje, ten bílý věneček značí tvou nevinnost! Nikdy ho neztrať! Přinese ti štěstí!

MARUŠKA (*sebou trhne*): Bože! To jsou slova mé umírající maminky! (*Oběma rukama přitiskne věneček k vlasům a vykřikne rozhodně:*) Ne! Ne! Tisíckrát ne! Nedám nikdy svůj věneček! (*Ukřívá jej rukama.*)

BOHATSTVÍ, SLÁVA, ROZKOŠ (*prudce vykřiknou*): Ha, věneček musí býti náš! A třeba i násilím!!! (*Zuřivě se vrhnou na dívku a chtějí ji věneček strhnouti.*)

MARUŠKA (*se brání a vykřikne*): Anděle Boží, strážce můj... (*Klesá, ale věneček si stále chrání.*)

Výstup V.

(Bohatství, Sláva, Rozkoš, Maruška,
Anděl strážný, andělé.)

ANDĚL STRÁŽNÝ (*jakmile zazněl dívčin výkřik, objeví se ve sněhobílé říze, napřáhne ruku, ve které drží lilii a přísně zvolá*): Ve jménu Božím, pryč odsud, spřežení ďáblovo!

BOHATSTVÍ, SLÁVA, ROZKOŠ (*jsou na okamžik ohromeny, pak zmateně zvolají*): Běda, prohrály jsme! (*Rychle se rozprchnou, při čemž zahřmí. Na jevišti zůstane zhroucená dívka, stále chráníc si rukama svůj věneček, a Anděl strážný.*)

ANDĚL STRÁŽNÝ (*jde k dívce, chvíli nad ní stojí*): Ubohá dívka, dolehlo na tebe zlé pokušení a málem bys mu byla podlehla. Ale Bůh neopouští svých věrných...! (*Shýbá se k dívce, vtiskuje jí polibek na čelo a pozdvihuje ji.*) Vstaň, moje malá dušičko!

MARUŠKA (*probírá se z mrákot, spatří Anděla strážného*): Tos ty, Anděle Boží? (*Úpěnlivě:*) Chraň můj věneček! (*Znovu klesá, Anděl ji však zachytne a podpírá.*)

ANDĚL STRÁŽNÝ: Neboj se, drahé dítě, již nikdo ti neublíží! Zlé mocnosti, jež na tebe dorážely, prchly v dáli před mým zjevem!

MARUŠKA (*ustrášeně*): A neuškodily mému věnečku?

ANDĚL STRÁŽNÝ: Nikoliv, ani jediného lístečku na něm nezkřivily.

MARUŠKA (*blaženě vydechne*): Ó, jak jsem ráda! Jsem ti nesmírně vděčna, dobrý Anděle!

ANDĚL STRÁŽNÝ: Ne mně, nýbrž Bohu poděkuj, který mne ku pomoci tobě poslal!

MARUŠKA: Leč, svatý posle Boží, řekni mi, proč se na mne vrhly ony tajemné tři bytosti, jež mi nejdříve tolik dobrého nabízely?

ANDĚL STRÁŽNÝ: Mé drahé dítě, tak vypadá štěstí, které svět dává! Naslibuje lidskému srdci bohatství, slávu i rozkoš - a zatím uloupí mu nejdrahocennější poklad - sněhobílý věneček čistoty a nevinnosti. (*Ukazuje na skříňku, jež zůstala na lavičce, s nádechem trpkosti:*) Takové jsou dary této „skříňky štěstí“...!

MARUŠKA (*rozhorleně chopí skříňku*): Ó, zrádná skříňko, která více bereš nežli dáváš, pryč ode mne! Nechci tvé falešné štěstí! (*Mrští skříňkou o zem, nárazem odskočí víko a ze skříňky se vysype svazek trní. Dívka užasle se dívá.*)

ANDĚL STRÁŽNÝ (*zvedne trny, ukazuje dívce*): Hleď, jaký jest obsah skříňky! Na povrchu hýří zlatem a uvnitř skrývá bodavé trny! Štěstí, které svět dává, milé dítě, dovede snad na chvíli vykouzlení na tváři růže úsměvu, ale až květy opadají, nezbude v ubohé duši nic, než trní výčitek, zklamání a zoufalství. (*Odhodí svazek trní.*)

MARUŠKA (*vděčně*): Ó, z jakého neštěstí zachránila mne dobrota Boží!

ANDĚL STRÁŽNÝ (*smutně*): Kolik však je duší, které přivedla již do záhuby falešná skříňka štěstí!

MARUŠKA (*vroucně*): A což, drahý Anděle Boží, ta pravá skříňka, skříňka čistého, svatého štěstí, ta se úplně ztratila...?

ANDĚL STRÁŽNÝ (*slavnostně*): Ne, neztratila se - je na světě - je uprostřed lidí - je tak blizoučko každému srdci - ale svět je zaslepený vášněmi - nevidí ji, ba nechce ji vidět - neboť jenom ten, kdo má oči andělsky čisté, může spatřit zlatou skříňku pravého štěstí...!

MARUŠKA: Ó, vznešený nebeštane, rci mi pro lásku Boží, bude mi někdy v životě dopřáno uvidět tuto pravou skříňku?

ANDĚL STRÁŽNÝ: Ano, milé dítě, tvá touha brzy bude vy-

plněna. Pojď, přístup blíže, ať dotknu se tvých očí a dám jim moc pronikatí šalebnými stíny světa k světlu věčné pravdy. (*Dotýká se lilií dívčích očí a při tom pronáší slavnostně:*) Blahoslavení čistého srdce, neboť oni Boha viděti budou . . . ! (*Za oponou hned nato ozve se zpěv andělů.*)

ANDĚLÉ (1. píseň):

Kdo najítí chce svoje štěstí,
necht' nehledá je u lidí:
Je štěstí Bůh! - A jen kdo čistý,
ten právě štěstí uvidí . . . !!!

(*Ke konci zpěvu rychle rozhrne se opona, za níž na vyvýšeném místě je uspořádán živý obraz: Čtyři menší andílkové stojí uprostřed a na zlatých nosítkách nesou malý svatostánek, který vyvrcholuje malým křížem. Dvířka svatostánku jsou ozdobena nějakým eucharistickým symbolem, na příklad révou a pšenicí. Stupňovitě do půlkruhu po obou stranách svatostánku klečí dvě trojice větších andělů, kteří drží svícny s rozžatými svícemi. Mezi klečící anděly je možno postavit vysoké vázy s liliemi, aby celkový obraz působil dojmem živého oltáře. Pozadí musí býti vydekorováno látkou, která dá vyniknouti živému obrazu. Andělé jsou oděni do bělostných říz, na prsou mají vetkánou nebo připevněnu zkratku nejsvětějšího jména IHS, nebo nějaký eucharistický symbol.)*

ANDĚL STRAŽNÝ (*k dívce*): Hle, svatostánek - hledaná skříinka! (*Kleká se sepiatýma rukama na pravé straně, tak, aby nezacláněl obrazu.*)

MARUŠKA (*s nadšenou láskou rozepne náruč*): Ó, svatá skříinko, skříinko štěstí . . . ! (*Klesá na kolena vlevo.*)

ANDĚLÉ (*zpívají 2. píseň*):

1. Když duši tvoji bolest tíží
a nitro svírá smutný vzdech,
tu poklekní si k svatostánku
a všecken bol i žal tu nech . . . !!!

MARUŠKA (*zpívá refrain*):

Ó svatostánku, skříinko štěstí,
tys nalezený poklad můj!
Svým tajuplným světlem lásky
mi celý život ozařuj . . . !!!

ANDĚLÉ:

2. Když celý svět tě bídně zradí
a zklamáno je srdce tvé,
tu skloň svou hlavu k svatostánku
a slyš, jak Ježíš tebe zve . . .!!!

MARUŠKA (*zpívá refrain*):

Ó, svatostánku, skříňko štěstí atd.

ANDĚLÉ:

3. Když vědomí tě hříchu svírá,
tu k svatostánku rychle spěš,
svou duši omyj v Krvi Boží -
a sladký mír si odneseš . . .!!!

MARUŠKA (*zpívá refrain*):

Ó, svatostánku, skříňko štěstí atd.

VŠICHNI (*opakuji*):

Ó, svatostánku, skříňko štěstí,
tys nalezený poklad můj!
Svým tajuplným světlem lásky
mi celý život ozařuj . . .!!!

(O p o n a p o m a l u p a d á.)

čís. 23. Drahé Božské Jezulátko ...

Trojhlasý sbor pro děti k závěrečnému živému obrazu. - Bez průvodu.

Živý obraz: Na vyvýšeném trůně stojí nebo sedí Panna Maria s Jezulátkem v ruce. Kolem trůnu v malebné skupině klečí děti, které ve vztažených rukou nabízejí Ježíškovi malá červená srdíčka.

1. Drahé Božské Jezulátko
v loktech svaté Matičky,
pohled, co Ti přinášejí
Tvoje věrné dětičky.
2. Jsme jen chudé, malé dítky,
dáti můžem maličko;
leč co máme, z lásky dáme:
darujem Ti srdíčko ...!
3. Přijmi dar ten, Jezulátko,
od nás, malých dušiček,
k tomu ještě přidáme Ti
na milion hubiček.
4. Všechnu lásku vložíme Ti
v tuto svoji písničku,
aby Tobě šťastný úsměv
vykouzlila na líčku!
5. Tvému Srdci odevzdáme
celý příští život svůj:
Požehnej nám, Jezulátko,
a nás všechny opatruj!

PROMLUVY

Promluva k dětem.

Milé děti! V našich svatostáncích přebývá váš nejlepší a nejvěrnější Božský přítel. - Je to týž Ježíš, který kdysi ve Svaté zemi chodil, učil, všude dobře činil a všechny lidi měl rád. Ano, všechny lidi - neboť pro všechny přišel na svět a pro všechny bušilo v Jeho hrudi nejsvětější Srdce. A přece obzvláštní důkaz lásky projevil Božský Spasitel k malým dětem. Znáte to velmi dobře z evangelia, jak něžně se k dětem skláněl, k Sobě je vinul, hladil jejich čela a žehnal jejich hlavám. A když netrpěliví Jeho učedníci chtěli tuto drobotinu zahnat, pronesl Kristus Pán překrásná slova: „Nechte dítky přicházeti ke mně a nebraňte jim, neboť jejich je království Boží!“ (Marek 10, 14.)

A tato slova, slova nejlepšího a nejvěrnějšího přítele, zaznívají i k vám, milé dítky, které jste přišly na tuto eucharistickou slavnost, abyste uctily Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti oltářní.

Co odpovíte na tato slova něžné lásky? - „Pane Ježíši, nejlepší náš příteli, s Tebou chceme uzavřítí skálopevný svazek přátelství, které nikdo a nic na světě nesmí rozvázati!“

Leč, milé děti, dobří přátelé na důkaz svého přátelství vymění si navzájem nějaké dary. I Kristus Pán v Eucharistii dává nám dary svého přátelství - ale vyžaduje i od nás vděčnosti. Nuže, co nám dává Pán Ježíš, náš přítel - a co od nás za to žádá:

a) Pán Ježíš v nejsvětější Svátosti oltářní nám dává především svou nekonečnou Božskou l á s k u. Nestačilo mu, že za naši duši položil svůj život a vycedil všechnu krev. Kristus Pán ví, že duše, tak drahocenně na kříži vykoupená, snadno by mohla v tomto zlém světě podlehnouti a zablouditi. Proto se jí v nejsvětější Svátosti oltářní nabízí za láskyplného vůdce. Čeká na ni, až se mu odevzdá do náručí a dá se jím vésti cestou k nebeskému domovu. Kde čeká náš dobrý přítel? V našich svatostáncích. Jak dlouho čeká? Již skoro dva tisíce let. Kdy přestane čekat? Tehdy, až skončí svět. Nač myslí, co dělá v tichu svého čekání? Myslí na lidi a miluje je nekonečnou láskou. A co se mu dostává v odplatu? Je zasypáván urážkami a nevděkem. Milé děti, necháme Pána

Ježíše na sebe marně čekat? Nikoliv, volíme si Jež za svého nejlepšího přítele a s vděčností přijímáme jeho dar lásky.

Co nám dává náš Božský Spasitel jako další dar svého přátelství? Dává nám svou pomoc. Byl by to divný přítel, který zdůrazňuje svou lásku, avšak váhá pomoci v nebezpečí. Francouzský básník Coppée (čti Koppé) vypravuje, že kdysi jej náhle překvapila prudká bouře na břehu mořském v Tréportu. Ukryl se a ze svého přístřeší s velikým udivením pozoroval, že rybáři, kterým se nepodařilo včas přijeti do klidného přístavu, přesedli ze svých lodí do většeho člunu, který měl - jak se zdálo - nejméně odolnosti proti nárazům vln a větru. A přece přestál šťastně prudkou bouří. Básník ptal se později rybářů, proč v čas nebezpečí opustili pevné lodice a odevzdali se chatrné bárce. Nejstarší z nich mu krásně odpověděl: „Na tomto člunu kdysi byla sloužena mše svatá. Od té doby pevně věříme, že loďka, na které se vezl Kristus Pán, nemůže se potopiti. A proto na ní hledáme své útočiště...“ Milé děti, náš život je plavba po rozbourěném moři. Pojedeme-li svou lodičkou života sami, zcela určitě ztroskotáme v životní bouři. Avšak jestliže předáme kormidlo života do rukou svátostného Spasitele, pak jistě a bezpečně doplujeme do věčného přístavu. - Řekněme dnes Božskému Spasiteli: „Pane Ježíši, volíme si Tě za svého nejlepšího přítele a s vděčností přijímáme dar Tvé pomoci.“

Avšak ještě něco nám dává Spasitel na důkaz svého přátelství. Dává nám nejcennější dar - život. Dobře jste si už asi všimly, milé děti, jaká slova pronáší velebný pán, kdykoliv podává svaté přijímání: „Tělo Pána našeho Ježíše Krista, opatruj duši tvoji k životu věčnému. Amen.“ Žije naše tělo, ale má žít i naše duše; a to nejen na několik roků, nýbrž na věky, ve věčné nebeské blaženosti. Kdo nám vydobyl tento věčný život? Božský Spasitel svou krví na kříži. Sám o Sobě pravil, že přišel jako dobrý pastýř, který se stará, aby ovečky jeho měly život. Celé lidstvo bez Krista Pána podobalo by se velikému hřbitovu duší. Bez Něho byli bychom duchovně mrtví, poněvadž na našich duších lpěla by nesmazitelná vina hříchu. Nebe bylo by pro nás na věky zavřené, byli bychom nepřátelé Boží, hodní věčného zavržení, věčné smrti. Ale přišel Kristus Pán, dobrý Pastýř, jemuž se zzelelo ubohých oveček; sám svůj život položil, aby život nám zachránil. A to, co učinil jedenkrát krvavým způsobem na Kalvarii, obnovuje neustále při každé mši svaté, kde se za nás obětuje nekrvavě pod způsoby chleba a vína. Kristus Pán v nejsvětější Svátosti je zdro-

jem našeho života, je pokrmem, který sílí naši duši na cestě k nebi a vlévá do našich srdcí udatnost, abychom v duchovním boji neklesli a konečně zvítězili.

Ve vojsku Napoleonově vyznamenával se neobyčejnou hrdiností francouzský šlechtic Latour d'Auvergne (čti Latur d'Overň). Tento muž vstoupil dobrovolně do vojska, aby z vojenské služby osvobodil syna svého přítele. Nastoupil na jeho místo jako obyčejný voják, ačkoliv měl právo na vysokou vojenskou hodnost. Udatnost jeho byla tak příkladná, že sám Napoleon vyznamenal jej zvláštním přípisem, v němž jej nazývá „nejlepším granátníkem Francie“. V bitvě u Neuburku na Dunaji, dne 27. června 1800 hrdina tento padl. Když Napoleon se o tom dověděl, poručil, aby srdce Latoura d'Auvergne bylo vyňato, uloženo do zvláštní zlaté schránky, kterou musil nositi na své hrudi praporčík v čele vojska. Jméno Latourovo bylo dále vedeno v seznamu vojínů jako za jeho života. Kdykoli velitel při přehlídce vojska zavolal: „Latour d'Auvergne!“, celá setnina jedním hlasem musila odpověděti: „Zemřel, ale jeho srdce žije mezi námi!“ A tato bouřlivá odpověď dovedla vlévat do žil vojínů nový život, novou vzpruhu ve všech válečných obtížích a nová vítězství.

„Zemřel, ale srdce jeho žije s námi!“ Oč spíše tato slova platí o Božském Spasiteli! Zemřel - zemřel v zastoupení za nás - zemřel, abychom měli život - zemřel, abychom my nemuseli zemřít! Zemřel - ale nechtěl nás opustiti, a proto jeho Božská láska, moudrost a všemohoucnost vymyslila přetajemný způsob, v němž neustále, až do skonání světa, bude s námi žíti Jeho přesvaté Srdce v nejsvětější Svátosti. A tento nekonečný důkaz lásky je studánkou, je pramenem, z něhož tryská voda živá, a kdo se jí často osvěžuje, nezemře na věky. Víte, děti, co je touto životodárnou vodou? Je to milost posvěcující, kterou každé hodné svaté přijímání rozmnožuje a tím utvrzuje život naší duše a vede ji jistě k nebi.

Božský Spasitel volá k vám ze svatostánku: „Kdo jí chléb tento, živ bude na věky!“ (Jan 6, 59.) Co dáme Jemu v odpověď? „Pane Ježíši, volíme si Tebe za svého nejlepšího přítele a s vděčností přijímáme Tvůj dar věčného života!“

b) Hle, milé děti, tak vzácné dary přináší nám Božský Spasitel: lásku, pomoc, život. A co my Jemu dáme? Čím dokážeme Jemu svoje přátelství? Nemáme vlastně nic, co by nebylo darem Božím. Jsme jako ubozí žebráčci - všechno máme od Pána Boha.

A přece Pán Ježíš od vás něco chce. Ze všech svatostánků zaznívá k vám prosebný hlas Spasitelův: „Dítě, daruj mi své srdce!“ Ano, vaše srdce chce Pán Ježíš, to znamená, chce, abyste svému nejlepšímu příteli byly za všechno, co pro vás vykonal, hodně vděčné. Ovšem, pravá vděčnost se projevuje nikoliv ve slovech, nýbrž ve skutcích. Sám Kristus Pán praví: „Ne každý, kdo mi říká: Pane, Pane!, vejde do království nebeského, nýbrž kdo činí vůli Otce mého, jenž jest v nebesích!“ (Matouš 7, 21.) A jindy řekl: „Jestliže mne kdo miluje, slovo mé bude zachovávat.“ (Jan 14, 23.)

Tudíž, milé děti, nesmí býti vaše srdce prázdné, nýbrž musí se v něm skrývat tři pevná předsevzetí, tři upřímné sliby, jejichž provedení chcete Spasiteli dáti jako odměnu za jeho trojí přátelský dar. A jaké jsou ty sliby? Dejte si dobrý pozor a nikdy po celý život na ně nezapomeňte:

1. Ani jediný den bez modlitby!
2. Ani jediná neděle a zasvěcený svátek beze mše svaté!
3. Ani jediný měsíc bez svatého přijímání!

Ani jediný den bez modlitby! To je první slib a první vaše povinnost. Každý den, ano každý okamžik je velikým dobrodiním Božím. Kdyby Bůh chtěl, proměníme se v úplnou nicotu. Jak hrubě a nevděčně se chová, kdo za vše Pánu Bohu neděkuje! Vidíme neustále, že všechno naše namáhání bez Božího požehnání se hatí. Jak pošetile jedná, kdo o ně neprosí! Kristus Pán nás velmi často k modlitbě v evangeliu vybízí: „Proste a bude vám dáno!“ (Lukáš, 11, 9.) Bďte a modlete se!“ (Matouš 26, 41), a sám svým příkladem ukazoval nejlepší vzor. Ostatně, milé děti, je-li Kristus Pán vašim nejlepším přítelem, pak rozmluva s Ním musí vám býti chvilkou radosti a potěšení! -

Ani jedna neděle a zasvěcený svátek beze mše svaté! Kdo vědomě a svévolně vynechá v neděli a zasvěcený svátek mši svatou, těžce hřeší! Jaká to neúcta a nevděčnost vůči Bohu! Týden má 336 půlhodin a my se zdráháme dáti Bohu jednu jedinkou při mši svaté! Přítele navštívíme velmi často v jeho domově - nuže, navštivte aspoň jednou za týden Pána Ježíše při mši svaté! Milé děti, musíte si zamilovat mši svatou, při níž na oltář sestupuje váš nejlepší přítel! -

Ani jeden měsíc bez svatého přijímání! Kristus Pán nerekl: „Kdo o k u s í mé Tělo, bude míti život věčný,“ nýbrž „Kdo j í mé Tělo . . .“ Dobře víte, že bychom hladem zemřeli, kdybychom

dlouhou dobu nejedli. Jísti musíme velmi často, abychom měli sílu k životu. Podobně musíme velmi často přistupovati ke stolu Páně, abychom neklesli duchovně na cestě k životu věčnému. To dobře chápali první křesťané, kteří denně přijímali Tělo Páně. V pozdějších stoletích nastala veliká vlažnost, ale svatý Otec Pius X. znovu připomněl celému světu - tedy i dětem - že k eucharistické hostině máme přistupovati co nejčastěji. Nejkrásnější by bylo, abyste, milé děti, denně anebo každou neděli přicházely k svatému přijímání. Ale není-li to snad mnohému z vás zcela možné, tedy aspoň jednou za měsíc na první pátek, nebo na první neděli, jež jsou zasvěceny Božskému Srdci Ježíšovu. Musíte dnes Spasiteli učiniti upřímný slib: „Chceme Tebe, náš nejlepší eucharistický příteli, co nejčastěji přijímati, abychom mohly svatě žíti, a chceme svatě žíti, abychom mohly co nejčastěji Tebe do srdce svého přijímati!“

Milé děti, přátelský svazek se svátostným Spasitelem musí míti rozhodný vliv na celý váš život. Chcete-li býti Jeho přáteli, musíte se úplně změnit! Nadšený šířitel úcty k Božskému Srdci Páně, Pater Matouš Crawley (čti Króly) vypravuje o jednom hošíkovi, kterého připravoval na první svatě přijímání. Radost dítěte vyvrcholila v okamžiku, kdy Spasitel v bílé Hostii se snesl do nevinného srdečka. Dlouho hošík velmi zbožně se modlil po svatém přijímání a rozmlouval s Božským přítelem. Pater Crawley byl tak dojat pohledem na dítě, že se neubráníl slzám. Tiše k hochovi přistoupil, dotkl se jeho ramene a tázal se: „Pověz mi, čímpak by ses chtěl státi? Snad knězem?“ Dítěti zajískřilo se v očích, do útlých dlaní uchopilo ruku velebného pána a se rtů mu zazněla překrásná odpověď: „Důstojný Otče, chtěl bych se státi druhým Ježíškem!“ - Drahé děti, tento hošík plně pochopil, co to znamená učiniti přátelství s Kristem Pánem. Znamená to: stále a stále, denně a denně, víc a více zpodobňovat své srdce, své myšlenky, žádosti, slova a skutky s životem Spasitelovým; znamená to: tak se přetvořit, abychom nežili již my, nýbrž Kristus v nás!

Pán Ježíš tajemným způsobem jest mezi námi a raduje se v této chvíli, že slavnost, která byla uspořádána k Jeho poctě, není pouhým vnějším divadelním představením, nýbrž projevem nadšené lásky vašich dětských srdcí. Snad má podobnou radost, jako když slavnostně vjížděl do Jerusalema. Pamatujete se na to, milé děti, z biblické dějepavy? Jako král slavil svůj vjezd do města! Ale král má svou gardu, čestnou stráž! A kdo utvořil tenkrát

Pánu Ježíši v Jerusalemě první čestný průvod? Byly to děti, které metaly na cestu ratolesti a provolávaly Mu slávu!

Děti, vy nesmíte zůstatí pozadu! Vaše místo je nejbliže u svátostného Spasitele! Staňte se Jeho čestnou stráží, buďte Jeho obránci, Jeho průvodci, Jeho oddanou malou gardou! Za lásku - lásku! Za Srdce - srdce! Za život - život! Pane Ježíši, my děti, přítomné na této eucharistické slavnosti, přísaháme Ti věčné přátelství, které Ti zachováme po celý život až do posledního výdechu! Neodloučí nás od Tebe nic, zcela nic, ani utrpení, ani pronásledování, ani smrt! Tvoji jsme, Tvoji býti chceme - zde i na věčnosti, Ježíši Kriste, nejlepší příteli našich duší . . .!

Promluva k rodičům.

Drazí rodiče! Zajisté neubránili jste se pocitu údivu a nadšení, když jste měli příležitost stanouti před nějakým uměleckým dílem. Viděli jste štíhlou krásu některého gotického chrámu, zrakem svým zadívali jste se na smělou klenbu, duše vaše cítila se býti unášena vzhůru a mimoděk v hluboké úctě ptali jste se po jménu stavitele, z jehož rukou vyšlo toto dílo. Nebo stáli jste někdy před obrazem či sochou Madony, do jejichž rysů věřící duše umělcova vdechla všechna tajemství krásy, lásky a něhy, jež se ukrývala v jeho srdci. Dívali jste se na umělecký výtvar a v duchu jste téměř pocítovali jakousi svatou závist, že vám není rovněž dopřáno býti takovými umělci.

A přece, drazí rodiče, je vám uloženo krásnější dílo než stavba gotického domu; máte a musíte býti daleko dovednějšimi umělci, než nejlepší malíř a sochař; máte a musíte ovládati nejvyšší umění - vychovávat dětské duše. Vaším úkolem je v nitru dětí vystavěti živé chrámy. Máte v útlých jejich srdcích vymodelovati vele-dílo nadpřirozené krásy! V jejich duších máte jemnými barvami ctností zdokonaliti obraz Boží.

Jak mistrné ruky, jak nesmírné dovednosti je potřebí k tomuto svatému umění! Duše dítěte je jako citlivý, velejemný nástroj hudební, který vydá líbeznou melodii v rukou virtuosa, ale nepříjemně se rozezvučí pod dotekem hrubých, nemotorných dlaní. Duše dítěte je jako kujný kov, jež vy, drazí rodiče, máte obráběti v posvátných dílnách rodinných krbů. Jaké dílo vyjde z vašich rukou, záleží na vašem umění. Stačí několik špatných úderů, abyste si z tohoto živého kovu místo koruny své slávy ukovali tíživé okovy výčitek svědomí.

Když svatý Vincenc Paulánský byl povolán za vychovatele do rodiny šlechtice Emanuela de Gondi, předvedla mu výborná matka své děti s těmito slovy: „Důstojný Otče, nepřeji si, aby z mých synů stali se slavní mužové tohoto světa, ale přála bych si, aby z nich byli světci v nebi!“ Jak překrásný to výrok křesťanské matky, který by měl přímo otrásti otupeným svědomím dnešních rodičů!

Hmotařství naší doby nakazilo i kořen rodinné výchovy — a bohužel, jsme již svědky neblahé úrody, jež dozrává před naším zrakem. Dovedeme sice razit a okázale hlásat heslo „V dětech je národ věčný“, ale zapomínáme říci to nejdůležitější, totiž že děti musí být d o b ř e m r a v n ě v y c h o v á n y. Jinak budou spíše hroblem než nadějí národa. Výchova, která se zřetele pustila život věčný a stará se toliko o zájmy hmotného života, zcela nutně musí přivésti národ k mravní záhubě, jejíž známky již se objevují. Chápete, moji draží, že na vás, katolických, věřících rodičích spočívá hrozná zodpovědnost před Bohem, abyste ve svrchovaný čas chopili se záchranné brzdy, která by náš národ zadržela před zkázonosnou budoucností? Ve vašich rukou jsou osudy příštích našich dějin buď slavných nebo žalostných.

A v čem spočívá tato jediná záchrana? V tom, že nebudete svých dětí vychovávat sami, nýbrž spolu s tím, který je zdrojem veškeré síly a veškeré moudrosti - s e u c h a r i s t i c k ý m J e - ž í š e m. Jenom tehdy, stane-li se celá vaše rodina, to jest i vy i vaše děti, dušemi sytíci se co nejčastěji nejsvětější Svátostí oltářní, bude možno míti záruku, že výchova vašich dětí nemine se s cílem časným ani věčným.

a) Především je potřeba, abyste vy - rodiče - žili plně eucharisticky a tím abyste nejúčinněji své děti k Eucharistii vedli. Bez nadpřirozené pomoci nepodaří se vám zdolatí zhoubné vlivy, které zákeřně ohrožují dílo vaší výchovy v samých základech. Kdo dá vám, milí rodiče, dostatečné moudrosti a síly, abyste dovedli bojovati proti nepřítelům duší vašich dětí? Bylo by to veliké moře, kdybychom v jedno slili všechny slzy, jež tekly po tvářích matek a otců nad trpkým zklamáním, kterého se dočkali na svých dětech! A kdo je zkazil? Zlý svět, který svými svůdnými lakadly podmanil si jejich srdce. Dnes dítě vychovávat, znamená bojovat o dítě v nerovnoměrném zápase, neboť proti křesťanské výchově, zdá se, jako by se všechno spiklo. Dnes namnoze duch školy, sport, četba, biografy, ulice - všechno to chce zničit náboženský život duše dítěte. Ptám se vás, katoličtí rodiče, stačí vaše přirozené síly, stačí vaše vychovatelské nadání na to, abyste mohli své dítě chránit a uchránit? Nikoliv! - Přesila je příliš veliká, abyste na ni sami stačili. Zde musí ve vás žít a bojovat někdo jiný, nekonečně silnější - Ten, který řekl: „Já jsem přemohl svět!“ (Jan 16, 33.) - Ano, jenom velmi časté svaté přijímání, velmi časté spojení s Ježíšem Kristem vám jediné může dáti záruku, že dospějete k slavnému vítězství v boji o duši dítěte.

Na Velkém Svatém Bernardu, vysoké to alpské hoře, je vybudován hospic, to jest jakési útočiště a záchraná stanice pro chodce, kteří cestují přes Alpy. Při hospici je světoznámý klášter, jehož členové celý svůj život zasvětili záchraně svých spolubližných. Přechásto se rozpoutá v Alpách horská vichřice, vyjící jako stádo krvelačných šelem, se svahů řítí se smrtonosné sněhové laviny, které smetou vše, co jim přijde do cesty; sněhová bouře hučí a prudká metelice mění den v děsivé šero. Nešťastní lidé, kteří se právě ubírají po horských stezkách. Brzy ztratí správnou cestu - a pak stačí jediný krůček a již řítí se do hluboké závěje, kde je čeká hrozná smrt. V takových dnech vycházejí mnichové kláštera svatobernardského se svými psy, aby s nasazením vlastního života zachraňovali nešťastníky. Je to nesmírně těžký úkol životní, je to překrásná obětavost. - Leč kdo jim dal síly k takovému životu? Zahleďme se na dojemný obřad, když tito mnichové kdysi, jako mladí jinoši, prosili o přípuštění do řádu: Je hluboká, tmavá noc - jenom nahoře na nebi třpytí se hvězdy a dole v kapli planou svíce. Na stupni oltáře pokorně klečí žadatelé před knězem, jenž drží ciborium a nad ním svatou Hostii. „Drazí synové, jaká je vaše žádost?“ ptá se představený. „Otče, pokorně prosíme o přijetí mezi mnichy hospice svatobernardského!“ zní nadšená odpověď. „Rozvážili jste si dobře, že musíte bez bázně a s obětí vlastního života bojovat proti bouři, vichřici a lavinám?“ „Ano, Otče!“ „Drazí synové, na jakou sílu spoléháte, abyste zůstali věrnými a velkodušnými v tomto boji?“ táže se kněz rozzechvělým hlasem. „Otče, spoléháme na svátostného Boha, jež drží vaše ruka a který nyní sestoupí do našich duší!“ ozve se překrásná odpověď, jež nenechává ani jedno oko suché. A potom s hlubokou úctou a zbožností mladí hrdinové přijímají z rukou kněze Tělo Páně.

Milí rodiče, dnešní celý svět podobá se rozvášněným alpským živlům a uprostřed nich hyne - vaše dítě. Kde je vaše síla, na kterou se spolehnete v záchraném boji? Kdo vám dá zmužilost a odvalu, abyste se postavili proti běsnícím zásadám bezbožectví a nemravnosti, jež hrozí jako sněhová lavina zasypati zdejší a věčné štěstí vašeho dítěte? Nikdo jiný než svátostný Bůh, jestliže si Jej budete často - ano podle přání Církve svaté - denně v srdcích odnášeti pod rodinný krov! Bez Eucharistie, bez častého svatého přijímání duchovně zemdlíte - a z vašeho umdleného náručí svět a ďábel vyrvou vám duše dětí, kdy nejméně se toho nadějete. A pak už bude marný pláč...!

b) Nuže, první předpoklad zdárné náboženské rodinné výchovy dítěte je časté svaté přijímání obou rodičů. Tento vzorný příklad otce i matky arcit' nejlépe přivede k horlivému eucharistickému životu i jejich dítě. Do dětského srdce je vlastně již na křtu svatém zaseto první seménko lásky k eucharistickému Spasiteli; vždyť Eucharistie je sluncem, je středem nadpřirozeného života milosti, jenž křtem počíná. Záleží tudíž na rodičích a zvláště na matce, aby tyto svaté zárodky v malé dušičce nebyly udušeny, nýbrž aby klíčily a rozvily se v krásné bílé květy. Již před 30 roky (1910) Církev svatá ústy papeže Pia X. prohlásila velmi rozhodně, že dítě jakmile přišlo k užívání rozumu, to jest kdy začíná rozeznávat dobrého od zlého, jest povinno přistoupiti k svatému přijímání. Obyčejně tento rozeznávací věk je kolem sedmého roku, u mnohých dětí bývá však i dříve. Je tudíž žalostné - a děje-li se to vědomě z nedbalé lhostejnosti - je těžce hříšné, jestliže děti k prvnímu svatému přijímání jsou pozdě přiváděny, když už jejich rozum dávno je vyvinutý a bohužel již zhoubně ovlivněný mravní nákazou. Jak lehkomyšní jsou v této věci katoličtí rodiče! Bludařský zlozvyk, odkládající první svaté přijímání na pozdější dobu, snaží se nalézt ve svědomí rodičů ještě omluvu, jako by pozdější věk dítěte na věci nic nezměnil. Nejde jen o jakousi malichernost, přistoupí-li dítě ke Stolu Páně o rok dříve nebo později! Tomu bude náležet duše dítěte, kdo první zapůsobí na jeho rozum a srdce. Angličan West říkával s pohnutím: „První políbení matčino, na něž se pamatuji, učinilo mne malířem.“ Útlou duši vašeho dítěte buď sladce zulíbá v raném svatém přijímání Božský Spasitel - a tento tajuplný polibek, bude-li často opakován, učiní vám z dítěte světce - anebo vplíží se do otevřeného dětského srdce svět s veškerou svou zlobou a místo políbení jako lstivý had uštkne a zahubí nevinnou lilii, která tam kvetla. Jedná se tedy o mnoho - a jedná se o osudy celé křesťanské výchovy budoucích pokolení. A na koho spadá v první řadě povinnost vypěstovati v dítěti eucharistický život a vybaviti je nejzákladnějšími vědomostmi, jichž je třeba jako přípravy k ranému svatému přijímání? V první řadě na vás, katoličtí rodiče, kteří přece od Boha jste ustanoveni jako nejповolanější vychovatelé svých dětí! Zvláště matka má býti učitelkou a tvořitelkou eucharistické krásy dětské duše. Matka, která vědomě a úplně zanedbává starati se o duchovní život dítěte, daleko hroznějšího hříchu se dopouští, než kdyby opomíjela povinnou péči o jeho tělo. Jak bude takovým rodičům ve chvíli smrti, když Spasitel pronesl slova hrozné kletby, jež musí otrásti naším nitrem: „Kdo

by pohoršil jedno z maličkých těchto, kteří ve mne věří, tomu lépe bylo by, aby mlýnský kámen mu byl zavěšen na hrdlo a on pohroužen byl do hlubokosti mořské!“ (Mat. 18, 6.)

Katoličtí rodiče, a zvláště matky, nechtějte, aby tato slova se vztahovala také na vás! Vodte své miláčky co nejdříve k Spasiteli ve svatém přijímání, vždyť děti a jejich Božský přítel patří k sobě tak něžnou a nerozlučnou láskou . . . ! -

Jedna z nejkrásnějších středověkých legend je pověst o posvátné misce, nazvané svatý Grál. Ve Španělsku na hoře Monsalvatu stál pevný hrad, kam andělé ve svých bělostných rukou přinesli drahocennou nádobu, do níž byla zachycena krev Spasitelova při Jeho umučení. Tento svatý Grál opatrovali rytíři, kteří vynikali čistotou, pokorou, věrností a statečností. V odměnu za jejich služby svatý Grál propůjčoval jim věčné mládí a nehynoucí krásu . . .

Drazí rodiče, chcete, aby duše vašich dětí byla věčně mladá a krásná? Učiňte a vytvořte z nich malé rytíře svatého Grálu, rytíře našich ciborií, rytíře svátostného Krista - a to bude váš největší úspěch a nejpožehnanější památka na tuto eucharistickou slavnost.

Obsah.

Číslo:	Strana:
Předmluva	7
1. <i>Zasvěcení</i> . Čtyřhlasý sbor pro hochy. Doprovod klavíru neoblig.	11
2. <i>Naše sluníčko</i> . Recitace pro jedno nebo více malých děvčátek	12
3. <i>Imelda</i> . Recitace pro dívku 14-16 let	13
4. <i>Eucharistický přítel</i> . Výstup se zpěvy. - Maminka, 3 dívky, 2 hoši	15
5. <i>Dítě u svatostánku</i> . Výstup se zpěvy. - Dívka, hlas Pána Ježíše	20
6. <i>Věčné světélko</i> . Sólový zpěv pro hochu nebo dívku s doprov. klavíru	26
7. <i>Eucharistické ctnosti</i> . Výstup se zpěvem pro 6 dívek	27
8. <i>Večer před svatostánkem</i> . Sólo pro hochu s doprovodem klavíru	31
9. <i>Před svátostným Betlemem</i> . Recitace pro dívku	32
10. <i>Propůjč mi, slavičku</i> . Sólový zpěv pro hochu s doprovodem klavíru	33
11. <i>Láska, která není milována</i> . 3hlasý smíš. sbor pro děti. - Bez průvodu	34
12. <i>Veliký neznámý</i> . Recitace pro hochu	36
13. <i>Modlitbička</i> . Sólo pro malé dítě s doprovodem klavíru	37
14. <i>Nemají místa</i> . Recitace pro hochu nebo dívku	38
15. <i>Motýlek</i> . Sólo pro hochu s doprovodem klavíru	39
16. <i>Květy na oltáři</i> . Duetto pro dívky s doprovodem klavíru	40
17. <i>Tvými jsme, ó Kriste Králi</i> . Společná recitace pro hochy	41
18. <i>Duše-li krváci</i> . Sólo pro většího hochu neb dívku s doprov. klavíru	42
19. <i>Tajemství lásky</i> . Sólo pro dívku 14-16letou s doprovodem klavíru	44
20. <i>Oltář</i> . Recitace pro hochu 14-16letého	45
21. <i>Zastav se, měsíčku</i> . Sólo pro hochu neb dívku 10-11let. s dopr. klav.	47
22. <i>Skříňka štěstí</i> . Eucharistická hra pro dívky. - Recitace a zpěvy	48
23. <i>Drahé Božské Jezulátko</i> . Trojhlasý sbor pro děti k závěrečnému živému obrazu. - Bez průvodu	66
Příloha :	
Promluva k dětem	69
Promluva k rodičům	75

PRO PASTORACI MEZI DĚTMI A MLÁDEŽÍ

od téhož autora vyšly tyto knihy:

DĚTSKÝM DUŠÍM

Promluvy pro katolické dětské besídky, II. vydání, 1935; cena K 15, váz. K 20, vydalo nakladatelství „Vyšehrad“, Praha.

Nestačí dnes všimati si dětí jen dvě hodiny ve škole při vyučování náboženství nebo v kostele při školních bohoslužbách. Je třeba i mimo školu a kostel pečovati o dětské duše. To se děje v katolických dětských besídkách. Kniha tato je v první řadě psána pro vedoucí laiky dětských besídek. Účel knihy jest: poskytnouti vhodně uspořádaný a v aplikaci rozvedený materiál duchovních rozhovorů pro dětské besídky. Po knize rádi sáhnou i ostatní, jimž svěřena je péče o dítě: rodiče, kněží, katecheti, učitelé a vychovatelé. O potřebě této knihy svědčí, že bylo I. vydání za půl druhého roku rozebráno.

JEŽÍŠKOVO SLUNÍČKO

Životopis šestiletého děvčátka Marie Lucie Chausset de Lambert, 1939, cena váz. 10 K; vydaly Školské sestry O. S. F., Praha.

Velmi vhodný dárek k prvnímu svatému přijímání dětí, zvláště dívek.

ZPÍVAJÍCÍ MLÁDÍ

Sbírka písní pro katolické děti, 1940; v tisku.

Nejsou to písně kostelní, nýbrž písně čistě světského rázu. V každé - i v té nejveselejší a nejvíce dovádivé - jest však skryta jako perlička myšlenka směřující k věcem Božským.

Vytiskly Lidové závody tiskařské a nakladatelské, spol. s r. o. v Olomouci.

DO VŠECH KNIHOVEN DOPORUČUJEME

Dr. M. S. Brait: Život. Ce-
na 25 brož. K, váz. 35 K.

Dr. M. S. Brait: Ježíš Kris-
tus. Cena brožov. 12 K,
váz. 20 K.

Dr. F. Cinek: Velehrad víry.
Cena brožov. 50 K, váz.
60 K.

Dr. F. Cinek: Velehradská
basilika. Cena brož. 7 K.

Dr. Fr. Cinek: Mše svatá
v bohoslužebném řádu
církevního roku. Díl I. až
IV. Cena váz. 200 K.

Dr. F. Cinek: K náboženské
otážce v prvních letech
naší samostatnosti. Cena
brož. 18 K.

Dr. R. Hurt: Dějiny cister-
ciáckého kláštera na Ve-
lehradě. I. - II. díl, cena
brož. 120 K.

Dr. M. Laros: Zde jest evan-
gelium pro dnešek. I.-III.
díl. Cena brož. 75 K.

G. Ledit: Náboženství a ko-
munismus. Cena brož. 7 K.

Gabriel Paláu: Katolík či-
nem. Cena brož. K 7'20.

E. Soukup: Mluvil v podo-
benstvích. Cena brožov.
50 K.

Antonín Špale: Kniha Pout-
níkova, 2 díly. Cena brož.
50 K, váz. 200 K.

Dr. B. Vašek: Katolická ak-
ce. Výzva Boží k laikům.
Cena brož. 15 K.

Dr. B. Vašek: Rukojeť křes-
tanské sociologie. Cena
brož. 15 K.

Zašle:

VELEHRAD, nakladatel-
ství dobré knihy v Olomou-
ci a každé knihkupectví.

*Provozovací právo nabude, kdo zakoupí nejméně jeden výtisk knihy Svátostnému Králi
spolu s hudebním doprovodem. Není dovoleno knihu opisovati nebo jinak rozmnožovati.*

Cena brož. K 9 -